„FRONTOM", Lwów, Kurkowa 8. Opłatę pocztową uiszczono gotówką.

ФРОНТОМ!

ЧАСОПИС БОРОТЬБИ З КОМУНІЗМОМ, МАРКСИЗМОМ І МАТЕРІЯЛІЗМОМ.
ВИХОДИТЬ 1, 10 І 20 КОЖНОГО МІС.
АДРЕСА: ЛЬВІВ, ВУЛ. КУРКОВА Ч. 8.

20 ГР.

ПЕРЕДПЛАТА:
ЧВЕРТЬРІЧНО . . . . 0.90 зл.
ПІВРІЧНО . . . . 1.80 зл.
РІЧНО . . . . 3.50 зл.
ЧИСЛО РОЗРАХ. ПЕРЕКАЗУ 237.

Ч. 3—4. Львів, 20 жовтня 1936 р. Рік І.

А ХІБА ТО НЕ ЖИДИ?

ЩО ГОВОРЯТЬ БУДНІ ТВЕРДОЮ МОВОЮ ФАКТІВ.

„Закукурічені антисеміти добачують у своїй ненависти до всьоо, що жидівське, причину всіх лих і катастроф, у які попадає людство" — так жаліються жалібно і зворушливо „невинно гноблені" жиди. Такий закид поставила „Хвиля" й нам, хоч ми в першу чергу антикомуністична трибуна і якщо бемо по жидах, то тільки тому, що вони носії, сівачі й завзяті оборонці комуни. На перший погляд здавалося б з цього закиду, що жидам справді роблять велитенську кривду, бо нема дня, щоб преса світу не витягнула на яв десяток лайдацтв і брудів і не показала на заткнений у них жидівський прапор. Жидки, їх преса, отже й „Хвиля", гніваються, пробують боронитися і знівечити ці вістки, що їх компромітують.

Та проте важко й невдячно боронити те, на що існують тверді докази й документи, важко дементували й викручуватися від злочинів, про які знають усі від великого до малого. Ще найвигідніше

ПЛАКАТИ,

вдавати гноблених та покривджених долею.

◆

А проте придивімся тим фактам, що їх вважають жиди клеветою, очерненням.

Десятки щоденних фактів виказують, що малий і нечисленний жидівський народець, хоч ніколи не хапає за зброю, то всетаки воює постійно. Тихо, потайки, здалека від світла довбе при мапі світу і пробує викликувати зміни, що лежать у програмі, що мають принести користи жидівському народові.

Засобом тієї боротьби

Є КОМУНІЗМ І ТЕМНА РОЗБЕХТАНА ЮРБА, ЩО НЕЖАЛІЄ КРИВАВИХ ЖЕРТВ

для тієї брудної ідеї, оформленої жидівським мозком Маркса. Цей великий злочинець дав жидам, своїм одновірцям плян і методи, за які вони вхопилися й які пробують переводити в життя, де тільки це можливо, всіми засобами.

І в парі з тим, як капітал жидів працює для комуни так само, як десятки замаскованих аґентур комуністичної пропаганди

НА НАШИХ ЗЕМЛЯХ,

в парі з тим від повоєнних часів усі революції, усі замахи, всі великі саботажі, зудари на вулицях міст і стріли до селян — тисячі актів мордів, грабіжей, насилля — всі ті речі інспірувала одна й та сама рука від перших днів російської революції по нинішний день, рука з перстенем, що має пятикутну жидівську зірку й тальмудівські ремінці довкола пальців.

Отже жиди сиділи в тисячах черезвичайок в Україні й розстрілювали наших братів, отже жиди на чолі з Собельзоном-Радеком, який нині збожево-

лів у большевицькій тюрмі, робили в Мінхені замах на німецьку республику, отже жиди Ставіскі, Устріки й Ганави обкрадали на грубезні міліони найбіднійших ощадників Франції, отже жиди створили оперту на баґнетах жидів-чекістів державу, що обливає кровю й перекидає свою їдь та свій смолоскип палія, свій окровавлений ніж з одної держави в другу.

Цим ми не хочемо казати, що поруч жидів не бушують цілі орди інших політичних злочинців, москалів масонів, анархістів. Але цікаво, що на чолі цих орд стоять теж

ЖИДИ.

◆

На наших очах таку жахливу роботу роблять жиди трохи не у всіх країнах. Аджеж жиди

БЕЛЯ КУН І ЛЕЙБА ТРОЦЬКИЙ

були першими патронами „людового фронту" в Еспанії, що довів цю країну до революції, або спеціялістів-жидів, що їх кинули з Росії, почали на весні цього року масові підпали церков і манастирів, масові саботажі й вбивства в Еспанії, від чого взяла свій початок нечувано-жорстока боротьба еспанця проти еспанця. Ще нині тією боротьбою кермує висланець Совітів

ЖИД НОЙМАН І ЖИД РОЗЕНБЕРҐ,

перший — швагер Сталіна, другий — амбасадор СССР в Мадриті, а

ЖИД ЛЕЙБА ТРОЦЬКИЙ

вибирається осісти в Барсельоні, кублі анархії й комуни. Іншу країну, Францію, веде жидівська кліка, на ту саму дорогу. До неї належить міністр національного виховання (!) жид

ЖАН ЗЕЙ,

які дібрали собі ціле товариство масонів на міністрів, а серед них міністра Ко, що продавав державні тайни Совєтам і міністра Саленгро, який в часі війни втік до німців, зрадив їм військові пляни, та був за те засуджений французьким судом на позаочну кару смерти.

Цю кліку доповнюють ще жиди Блімель, Мош, Гайльбронер, Ґрінебавм-Бален, Драйфус і Сальвадор та жидівки Пікар-Мош, Осмін, Бруншвік і Лекор. Що під проводом цієї „компанії" Франція потапає в повені страйків, що мусіла девалююват свій гріш і що вже нині можна добачувати криваву революцію, — ніяке диво.

◆

Але навіщо йти закордон?

Наш нарід відчуває на собі дуже важко опіку й панування жидів. Від Зельманів, що замикали йому церкви, від Орунів, що продавали його дітей татарам, від жидів-економів, що нагайками краяли його на панщині, від коршмарів, що розпивали його, щоби знищити його маєток і зробити його худобою —

ДО ЖИДА ШЛЬОМИ ШВАРЦБАРТА, ТА БЕРМАНА, ЯҐОДИ Й ПАВКЕРА

З ЧЕКА тягнеться кривавою стежкою крізь нашу історію одне й те саме намагання жидів

ЗНИЩИТИ НАС

і перемінити в своїх рабів. А коли ми пережили Зельманів, економів і коршмарів, коли з жидівської пастки залежности, економічного поневолення починаємо добуватися до справжнього життя, жиди придумали новий засіб, щоби нас

РОЗВАРИТИ, ЗНИЩИТИ Й ЗМЕСТИ З ЛИЦЯ ЗЕМЛІ,

придумали оте найлячніше лихо, яким є

КОМУНА.

Не будемо повторяти всіх актів провокацій та кровавого террору, що цього року почали кроваву сторінку нашої історії. Що причина їх, що підложжя під них, що аґітацію до них повели жиди, це доказує нам зайвий раз в останніх комуністичних процесах на наших землях, в яких на 86 підсудних було

72 ЖИДІВ,

а 12 інших, це їх попихайли і платні наймити, такі українці, про яких не варто й згадувати.

◆

На основі того, як прийняли нас широкі маси, на основі десяток дописів кождого дня та грубих вже соток наших передплатників, яких число збільшується з дня на день, можемо сміло ствердити:

НА З. У. З. ПОМІТНЕ ВЕЛИЧЕЗНЕ ПРОТВЕРЕЗІННЯ Й ЗРОЗУМІННЯ ОСТАТОЧНОЇ МЕТИ КОМУНИ.

Можемо сміливо ствердити теж, що з того зрозуміння виростає і йде

ВЕЛИКИЙ ПРОТИНАСТУП,

який ще раз докаже червоним, що на Галицьку Волость вибралися запізно. Ще одно велике зусилля, до якого вже стають поруч себе три брати:

УКРАЇНСЬКИЙ СЕЛЯНИН
УКРАЇНСЬКИЙ РОБІТНИК
І УКРАЇНСЬКИЙ ІНТЕЛІҐЕНТ

і та жахлива мафія, та шайка міжнародніх розбишак, на чолі якої стоять

ЖИДИ,

та шайка, якої роботу ми будемо розкривати й демаскувати,

ТА ШАЙКА

програє на нашій землі так, як не програла ще ніде й як мусить програти там, де проти неї виходить на арену

НАРОД, ВЕЛИКИЙ, СВІДОМИЙ СВОГО ЗАВДАННЯ Й МЕТИ, ЗОРГАНІЗОВАНИЙ і РІШЕНИЙ ПЕРЕМОГТИ.

◆◆◆

В Україні аж кишить від „банд".

НОВА ХВИЛЯ ПОВСТАНЬ В УКРАЇНІ.

Якби ви, шановні читачі, читали совєтську пресу, мали б ви враження, що в Україні зайшла якась пошесть „банд". Кожне число тієї преси має пересічно по 5 по 10 вісток про напади тих „банд" на колгоспи, двірці, поїзди, міста та відділи військ, про вбивства чекістів і комуністів. Не треба вам пояснювати, що „бандами" називає червона преса повстанців, а як вони діють, про це ми вам у скороченні й подаємо:

— Під Гайсином у лісах великі „ватаги". Отець Петро відібрав від них присяги, що не спічнуть, доки в Україні буде хочби один чужинець.

— В Павлові ватага зробила наскок на будинок міліції, вбила кількох чекістів і міліціонів.

— Шлях Миронівка-Корсунь підмінували. Панцирний поїзд, що віз комісію ҐПУ до Дніпропетровська, вилетів у повітря.

— Загін повстанців наскочив на радгосп у Бугаївці під Києвом, на якому було 200 червоноармійців. Частина їх збунтувалася, вбила політкома Врублева й перейшла до повстанців. Радгосп згорів до тла.

— У Василькові повстанчий загін розгромив міліцію.

— У Краменчузі й Кірові викрили склади зброї.

— В Крематорськім викрили робітничу організацію,„що помагала повстанцям.

— В Лубнах викрили орґанізацію націоналістів господарської школи, що з проф. Савченком на чолі, зробила навіть напад на станцію міліції в Миргороді, де один з учнів згинув.

— На Кубанщині та на Кавказі оперує кілька загонів, якими проводять українець Голодович та грузин Ґорленідос.

— В Прилуках біля Полтави, загін напав на радгосп, забрав збіжжа й худобу, а будинки підпалив.

— В Боярці, коло Києва, повстанці знищили зложене в стирти збіжжа, та вибили всіх членів управи радгоспу.

— Загін напав теж на стацію в Балті, заскакуючи там готовий до відїзду поїзд, наладований збіжжам. Поїзд і стацію повстанці знищили.

— В Лозовій знищили повстанці не тільки радгосп, але й цілу кольонію москалів, в якій вбили 30 кольоністів.

— У Хвастові біля Києва, напали повстанці на радгосп, поломили машини, спалили будинки, а забравши худобу й збіжжа, втікли в ліси. Те саме сталося з радгоспом в Богуславі, біля Канева, де крім цього вбили всю управу.

— На шляху Ольвіопіль — Миколаїв нагромадили повстанці на шинах каменюк, а коли поїзд спинився, ограбили його, обляли нафтою й спалили.

— Біля Першомайська напали повстанці на контрольну комісію ҐПУ, що їхала трьома автами, вбили голову комісії Тимечка, його секретаря Сріблова, трьох чекістів, а сімох узяли з собою в ліси. Авта знищили й підпалили.

*

Часописи повідомляють теж, що довкола Києва палають ліси, які попідпалювала „невідома рука", а на Донбасі під впливом аґітації відмовляються робітники давати датки для червоної Еспанії. І все те тоді, коли радіостація комінтерну передає на весь світ (2. ц. м.), що:

українці занадто люблять свій край, занадто щасливо жиють у СССР, щоб не вдарити по пальцях тих, які посягатимуть по його „свободу" (?).

Страшно наївна заява, коли большевицька преса пише про тисячі „банд"...

◆◆◆

КУПУВАТИ В ЖИДІВ — ЦЕ ДАВАТИ ГРОШІ НА ПОШИРЕННЯ КОМУНІЗМУ.

Славно, українські робітники!

ЯК ТО БУЛО З РОТЕНШТРАЙХОМ?

Маємо черговий доказ, що український робітник не зґанґренований ще пепесівською та большевицькою отруєю, що той робітник — свідомий українець, і що подай йому руку, зорґанізуй його, а він буде чуда творити з любови до свого.

Перед нами лежить лист з тридцятькількома підписами робітників одного тартаку. Робітники пишуть твердим нерівним, але тим більш дорогим нам письмом зпрацьованої руки:

„Слава Ісусу Христу! Хвальна Редакціє! Діставши в руки друге число вашого видавництва „Фронтом" та прочитавши уважно сторінку за сторінкою, вглубили ми ті слова до серця свого й від нас та кількох слухачів постановилисьмо вам, заслати подяку за такі звучні й милі слова для нашого українського робітника.

Хвальна Редакціє! Дякуємо вам за ваші труди, які докладаєте до сеї праці. Дай Боже, щоби у кождого українського робітника ті слова приймилися, як тут у нас, поміж українським робітництвом у жидівській фірмі. Ті події, що на першій сторінці вашого другого числа, то ми якраз їх переходили. Ми вже бачили всячину, терпіли різні знущання й визиск жидівський. Але мусіли ми терпіти. Ми переживали прикрі часи, як низька платня й ще більше знущання над українським робітником. А від нашого орґанізовання минулого року велика зміна стала. Нема нагінки при роботі, яка перед тим була, нема криків і різного рода погроз, ба, а навіть кар, від чого наш український робітник не міг відпекатися, бо обізвавшись за собою вже вилітав за браму. Український робітник, перестрашений різного рода погрозами, був змушений терпіти всячину, мусів шукати якогось ратунку, а що, на жаль, наших українських установ не було, тож мусів лапатись і самої бритви, шукати остатної дошки ратунку.

Розуміючи вашу відозву до українського робітництва, звертаємося до вас о адрес того комітету українського робітничого, котрий мав би нас, українських робітників під свої крила огорнути. Просили б ми якихсь інформацій. Ми хотіли б стати вашими передплатниками. Дуже гарна відозва в другому числі, лише за мало знана поміж робітниками.

Здоровимо вас сердечно та желаємо вам здоровля у вашій праці, до котрої ви ся офірували й котрої нам так потрібно. З поважанням..."

(Слідують підписи).

*

Відписуємо: Славні українські робітники! Ніодин з листів, які прийшли до Редакції, не зробив нам такої втіхи, як ваш. Чуємо в ньому ту саму українську кров, якою б'ється наше й ваше серце. З радістю й втіхою стискаємо вашу руку. Запевнюємо вас, що інтереси українського робітника, про які повинен вирішувати сам український робітник, що варстат вашої праці, який повинен вам дати український нарід, що дружня поміч і опіка, яку повинен вам дати ваш брат — український селянин та український інтелігент —

є і будуть завжди на першому місці в нашому часописі. Віримо, що тільки ми з вами й ви з нами, довіряючи собі й підтримуючи себе, зможемо спільно добитися до кращих умовин життя, до ясніших днів, до нашого великого й щасливого Завтра!

ФРОНТОМ!

*

З іншого листа українських робітників довідуємося про вбитого жидка **Бравнштайна** (чи як його назвала преса Ротенштрайха), через якого мали викинути в Стрию наших робітників. Цей Бравнштайн, хоч як „Хвіля" хотіла з нього зробити жертву українського антисемітизму, був на ділі типовим

ЖИДОМ - КОМУНАРЕМ.

У тартаку, де він працював, постійно накидувався лайкою на найбільші святощі людини — національність і релігію, — а навіть на день до своєї смерти, в часі полудневої перерви, завів

ТАКИЙ БОГОХУЛЬНИЙ ВИПАД,

що приявні робітники українці кинулися до нього й були би його злінчували, якби не полудневий дзвінок, яким у цьому ж моменті покликали до роботи. Але ще й довго після дзвінка не могло обурене робітництво заспокоїтися й щастя, що до лінчу не прийшло, бо були б масові арештування.

Чергової ночі Бравнштайна хтось вбив, а день після цього до тартаку приїздив якийсь комунарський звязковий жид та вимагав, щоб українські робітники йшли на похорон Бравнштайна, жида й комуністичного агітатора. Від робітників-українців дістав той червоний звідун таку відправу, що якби не його ровер, то хто зна чи вийшовби був з цілим кістяком. На похороні Бравнштайна — героя „Хвілі" — не було дослівно

НІОДНОГО

українського робітника з місцевих тартаків та млинів, за його жидівським караваном йшла тільки пейсата та комунарська голота.

Ще кілька днів пізніше до українських робітників зверталася інша комунарська шишка, щоби вони віддали свій цілоденний заробіток жінці Бравнштайна та його родині. Шишка зустріла знову таку рішучу відмову, що, — як пишуть нам наші приятелі з робітничих лав — „аж любо було дивитися на таку одностайність думки, на таку рішучість українського робітника".

*

Так думають, так пишуть, так діють українські робітники. А ППС і комуна хвалиться, що має серед них т. зв. впливи. Український робітник перестає вислуговуватися чужим богам і чужим ідеям. Славно!

◆◆◆

ДО ВСІХ НАШИХ ВП. ПЕРЕДПЛАТНИКІВ, КОЛЬПОРТЕРІВ, ЧИТАЧІВ І ПРИХИЛЬНИКІВ!

У звязку з полагодженням справи нового відповідального редактора, що вимагало дуже багато часу, ми не могли досі видати чергового числа нашої газети, за що прохаємо вибачення.

З цим подвійним числом (3—4) „Фронтом!" починає знову виходити правильно і перемігши ряд перешкод, приходитиме до Вас стало що 10 днів.

Всім, що нам надіслали щирі листи, турботливі запити та слова заохоти — щире українське „Спасибі!"

Просимо й на далі поширювати нашу газету „Фронтом!", щоб вона зайшла в кожну хату та зробила її твердинею, на якій заломлюватиметься жидо-комунарський наступ. Просимо теж інформувати й писати до нас про все, що діється на жидо-комунарськім фронті!

Починаємо важку щоденну працю й рахуємо на Вас, в надії, що Ви нам поможете!

Фронтом!

НА ЦЕЙ РАЗ ТО ВЖЕ БЛІМА.

Перед львівським судом присяжних відбулася розправа проти 31-літної кравчихи Блімі Фінкельштайн, яка у кривавий четвер 16 квітня, у Львові грабила крамниці та накликувала підпалювати автобуси. Її засудили на 5 літ криміналу. Про двох її расових компаніонок пишемо на іншому місці, а всі три доказують, які то „робітники" працювали 16 квітня по вулицях Львова.

◆◆◆

А ПРОТЕ Є ВЖЕ І ЩАСЛИВІ МІСТА!

Повірте або ні, але в Познанщині є вже пять місточок, з яких під натиском громадянського бойкоту, зокрема бойкоту селян, винеслись всі до одного жиди. Ці напевно щасливі міста називають ся Ковалево, Ласін, Подгуж, Пельплін і Лянцкорона. На чергу йдуть місточка Дзялдово і Пложніца, в яких є ще по одному жидові.

Цікаво, котре з міст Галицької Волости віджидиться перше? Ви уявляєте собі, скільки місця найшлося відразу для безробітних у тамтих пятьох?

◆◆◆

БЕЗБОЖНИКИ ГУЛЯЮТЬ.

Грабежі та профанації церков, якими кермує зовсім певно рука „сусіда" зза Збруча, на Галицькій волості не припиняються. За останній тиждень маємо знову 3 випадки:

В Романівці, пов. Теребовля, вломники забрали з церкви 200 зл. й богослужебні предмети. — В селі Бродках, пов. Львів обікрали церкву, розбивши двері до захристії. Шкоду обчислюють на 1.500 зол. Злодіїв поліція досі не викрила. — В церкві в Кривотулах, пов. Товмач розбили вломники скарбону і вкрали 43 зол. Тої самої ночі злодії дісталися до церкви в Красилівці і розбили дві скарбони, забираючи 27 зол.

І Закарпаття в жидівських лабетах.

Нема вже, здається, нині ані клаптика української землі, де не було б жидів. Вони просунулися всюди, де лиш бачили пригідні для свойого визиску обставини, де лиш бачили дурних ґоїв, яких могли безкарно використовувати. Отак і не минули вони Закарпатської України. Сьогодні там, як пише ужгородське „Українське Слово", кожний шостий мешканець — жид, а в містах число жидів доходить до 40 відсотків, отже приблизно так, як і в Галичині. Головне заняття жидів на Закарпатті — торговля, таксамо зрештою, як і всюди, бо жиди загарбали в свої руки торговлю і промисел всюди, де лише зявилися. На Закарпатті жиди зявилися вже давно, ще за княжих часів, але масово заселюють вони Закарпаття від кінця 17 в. Припинити оте масове заселення було неможливо, особливо тому, що в той час український нарід ще замало розумів, що йому грозить від жидів, тимто й не міг ставити належного опору напливові чужого жидівського елементу. А коли вже отямився, було запізно. Жиди, захопивши в свої лабети торговлю й промисел, закріпилися на всіх українських землях, отже й на Закарпатті так, що позбутися їх не було ніякої змоги. Нарід був досить темний, а жиди занадто нахабні, влізливі й пявки. Захопивши торговлю алькогольними напоями, до яких український нарід мав якусь дивну слабість, жиди могли робити з людьми, що їм було любо, бо горівка віддавала в їхні руки не тільки селян і їхне майно, але й ту жмінку тої інтелігенції, чи українського панства, що ще якось залишилася, не винародовившись. Отже алькоголь і лихва давали жидам у руки майже необмежену владу над українським населенням Закарпаття. Внаслідок розпиячення й задовження закарпатські українці зайшли в таку нужду, в такі злидні, що виходу не було ніякого. Морально, матеріяльно а навіть фізично українське населення було зовсім знищене, змарноване й зруйноване. Отак опинилось українське населення Закарпаття над пропастю. Та цю слабість, жиди ще гірше використовували. Вони не тільки тягнули з того для себе всяку можливу користь, але й стояли виразно й отверто по стороні мадярів і їхньої політики. Коли українці Закарпаття боролися за свої національні й культурні права, жиди стояли по мадярській стороні й помагали гнобити українців скільки влізло.

Так було колись. А тепер? Тепер відносини між жидами й українцями не змінилися ані на волосок. Навпаки, справа ще більше загострилася, бо український нарід і на Закарпатті прозрів, пробудився й узявся направляти занедбане. З того приводу жиди ще більше зненавиділи українців і навпаки, не будуть же українці розціловувати жидів за це, що вони їх ненавидять і використовують на кожнім кроці. Ось послухайте, що пише про теперішні українсько-жидівські стосунки на Закарпатті „Українське Слово" (стаття К. Феделеша):

„В культурних справах — **жиди** — як і досі — **ставляться проти нас.** Політично вони відокремлюються. **Наші національні аспірації для них чужі. Жид, що живе в українському оточенню,** як торговець, опирається на українського покупця, **погорджує українською мовою** і дитину свою не посилає до нашої школи. Всім відомо, що головний континґент учеників чеських шкіл на Закарпаттю складається з жидів. Жиди, при помочі своїх здібнощів і характеристичних національних прикмет, здобули в нас розмірно велику кількість недвижимого майна, капіталу і повище 70 проц. тих позицій, де найближча нагода розбагатіти (лікарі, адвокати, банковці і т. д.), а все ж таки бойкотують наші школи й нашу культуру. Жидівська асиміляція на наших землях показує не українську тенденцію, але тенденцію пануючого народу, перед війною мадярського — а тепер чеського. Ортодоксія своїми строгим формалізмом, а зростаючий сіонізм своїм ентузіязмом здержують асіміляцію, а сіонізм освідомлює національно навіть вже й асімільованих жидів. Сіоністи засновують жидівські школи й ріжні жидівські товариства та організації й відокремлюються національно. Проти цього ми нічого не маємо, але є то нездоровим явищем, що з мукачівської жид. гімназії виходять абітурієнти, які говорять всякими можливими мовами, і по чеськи, і по німецьки, і по англійськи, але нашої мови не знають, не знають нашої історії, літератури й культури і не пізнають нас.

З різних причин ми ще не встигли дотепер застановитися над цілим комплексом тих моральних, соціяльних, культурних і господарських питань, які витворив довговічний побут, виключний і опортуністичний спосіб життя жидівського населення на наших землях.

Тут, зазначую лише те, що вищий інтерес нашої народньої господарки, наша матеріяльна незалежність, повність нашого народнього життя, скріплення нашої народньої індивідуальности наказують нам шукати доріг і засобів власної обслуги та повного визволення зпід чужого капіталу в торговлі, промислі й кредиті".

Стільки про жидівську справу на Закарпатті „Українське Слово". До цього ми мали б ще багато дечого додати, та зробимо це в найближчих числах нашого часопису.

В. Кривоніс.

*) Підкреслення наші. — Ред.

Ось так вони роблять!

Жиди в Скільщині, яких немало, а головно купці, що віками мандрували в занедбану й несвідому колись Скільщину, знані зі своєї нетерпимости та ворожости до всього, що українське. І переконані були, що лише вони сотворені для легкого та вигідного життя, що їм лише вільно займатись торговлею й узагалі посередництвом, а українці, господарі на власній землі, мусять віками пасти худобу, носити їм воду та замітати для них вулиці, чи гинути по лісах для їхньої наживи. А коли Бойко прозрів скорше як вони того сподівалися й почав братись до торговлі, то це бунт, революція і терор на спокійне жидівське населення. На 48 тисяч українців у Скільщині є около 300 жид. склепів, 5 українських та кілька мясарських будок. І сотками літ не було в Сколю склепу з залізом, і тому 5 могучих та багатих залізних жидівських склепів обдирали населення, як їм подобалося, експлуатували, як муринів. Однак терпець увірвався й свідомий молодий коваль Михайло Білинський відкрив перед 2 місяцями в Ринку, в домі п. Івасикова, залізний склеп. По отворенні того склепу, зачався на його власника зорганізований наступ усіх жидівських залізних склепів. Негайно опустили ціни всіх залізних предметів на 15 до 20%, мимо того, що залізо в останнім часі подорожіло. Прим. 100 кґ. залізних штаб передше продавали по 32—33 зол., а тепер, хоч купця коштує льоко Сколє 29.20 зол. то жиди продають по 28 зол. Коновка коштує купця гуртом по 1.18 зол., жиди кілька місяців тому продавали по 1.50 зол., а тепер, щоб знищити невигідного конкурента, продають по 1 зол. Однак сподіємося, що українське населення Скільщини належито розуміє клич „свій до свого" і не дасться вже навіть такими штучками заманити до чужих склепів, що роками використовували примусове положення наших селян і дерли з них, що могли. Думаємо теж, що українське населення Скільщини розуміє рівнож, що склеп п. Білинського причинився до обниження цін і тому всі лавами підуть до того свого склепу в Ринку по всякі залізні вироби й товари.

Рівно ж повели жиди акцію, щоб ані один українець не дістав в Сколю склепового льокалю, які нажаль в більшості в їхніх руках так, що багато стоїть закритих, бо не мають вже що робити, однак за жадну ціну не хотять винаймити. Але це не називається саботаж проти українських купців. А навіть коли п. Осип Доколяса чи п. Середяк винаймили коло ратуша 2 міські будки і навіть дали завдатки, то жиди вжили всіх впливів в міськім уряді, внаслідок чого обом українським купцям звернено гроші й будок не винаймлено. Що ж на це українські радні і лавники? **мр.**

Вже й Дніпрельстан не кляпує...

Памятаєте який був шум? Який крик робили ікроїди? Дніпрельстан мав бути арґументом, що Україні в Советах як у Бога за дверима.

А нині: директор Катеринославського Інституту, Шерешевський, повідомив наркомат важкого промислу, що перервав лекції в Інституті, бо Дніпрельстан не дає струму. В Інституті нема світла, в лябораторіях енергії.

Дніпрельстан, що мав бути „серцем" України — завмер: шлюзи замкнені, турбіни не працюють. Від Катеринослава до Херсону рух спинився. Завмирає, як уся советська господарка.

—о—

Жиди й комуна

Що жиди — найголовніші носії, пропаґатори й бійці комуни, про це знаємо не тільки від Розенберґа чи Ґебельса. Щоденна практика виказує нам, як жиди горнуться до комуни, як хотілиб ущасливити нею світ. А оце нові докази:

В процесі 13 комуністів у Білостоці засудили „комісаря" **Ізака Френкеля** на 8 літ вязниці, його компаніонів Мотеля **Морейна** на 6, Шшуля **Стоцкого** і Маєра **Меламеда** на 5, врешті **Шемана** на 3 роки. Френкель і Морейн замість просити звільнення при кінці розправи, заявили безлично „Домагаємося звільнення" й за те дістали окремо по 14 днів темниці.

На мешкання **Хани Монцавн** при вул. Сольній у Варшаві зробила поліція наскок і арештувала 18 осіб, що були в неї. Все це були жиди й комуністи, за якими поліція давно вже шукала, 6 відставлено зміспя до суду.

В Рабці мала відбутися конференція найчільніших комунарів Польщі для обговорення плянів діяльности. Поліція накрила цю конференцію й арештувала відомих комунарів **Леона Кацмана** з Варшави, дра Бернарда Розенблята з Нового Санча, **Ізраеля Аронсона** з Лодзі й Л. Ґриґерчика (поляка) з Кельц. При всіх найшли тайні доручення та обіжники комінтерну.

Серед двигарів, зорґ. при **жидівському „Бунді"** у Львові арештували 4 з них, як визначних комуністів.

На вул. Ґжибовській у Варшаві розігнали ґрупу комун. недоростків-жидків, що розбіглися. Затримали тільки **Фраю Гетман** (!) і віддали до вязниці.

Підчас маніфестації людовців у Кракові 20 м.м. **5 жидків-комуністів** почало кидати ріжні оклики, бажаючи спровокувати приявних, але ці прикликали поліцію й віддали їх за крати.

У Варшаві відбувається апел. процес проти банди комуністів, на чолі якої стояли три жидюки: **Пінкус Фіндер, Дувид Блюменкранц і Натан Галлер.** Всі вони за ширення комуни дістали були по 12 літ тюрми.

І оттому ми кажемо, що кожний жид — комуніст і що давати жидові гроші — злочин, якому немає міри.

—o—

Совітська преса підмінована

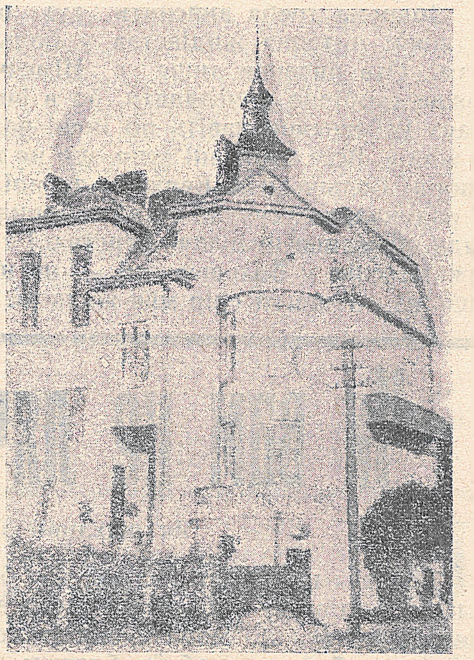
Увесь СССР тепер непевний, навіть найвірніші виявляються зрадниками. Так є м. і. з советською пресою.

Після цього, як Бухаріна, нач. редактора „Ізвєстій", мали передати судові, появились в цьому часописі вістки про арешт 11 його співробітників. „Антисталінців" викрили теж в журналах „Октябр", „Красная нов", „Новий Мір", „Маладая ґвардія" й ін. Сильно натиснути теж на провінціяльну пресу: смоленську „Рабочій Путь", „Ґрозненскій Рабочій" і ін. До слідства притягнули віденського кореспондента ТАСС і його заступника. Арештують теж і викидають з компартії сов. письменників і персонал книгарень.

КОЖНИЙ ЖИД НА УКРАЇНСЬКІЙ ЗЕМЛІ — ЦЕ ГАЛАПАС.

Пролетарські багатії

Може це дивно й дико звучить, але нажаль це свята правда. Ті, що найбільше розпинаються в Советах і всюди за долю міського й сільського пролетаря, ті що кричать, ніби вони хочуть зрівнати багатих із бідними, щоб усі однаково мали, ті, що накидаються робітникам і селянам на оборонців, ті що не признають приватної власности, ті в суті речі найбільше гарбають для себе. Це вже незбита правда, що большевицькі вожаки в Советах, колись і тепер бандити, злодії, й усяка голота, тепер найбільші

кулаки й буржуї, що мешкають у прекрасних палатах, їздять вигідними самоходами, живуть по панськи тоді, як наш робітник і селянин гине з голоду й нужди, не маючи кусника хліба для дітий. Вони щоправда й далі розпинаються за світовий пролетаріят, але це їм не шкодить мати величезні маєтки. От нпр. французький премер Блюм — це один із найбільших француз багатіїв-мільйонерів. Він має власну фабрику літакових моторів. З цієї фабрики він черпає величанські доходи. Саме тому він і обстоював дуже за те, щоб Франція дала Советам позичку, бо Совети зобовязалися купувати в його фабриці літакові мотори. Отже особиста користь у нього на першому місці. Але це ще не все. Блюм дістає ще посольську платню 94 тис. франків а як член державної ради ще раз стільки. І це має бути оборонець працючого люду? Але нащо нам аж до Франції лізти, коли ми маємо такі явища в себе під носом. Ось погляньте на цей образок, що представляє прекрасну будівлю. Не думайте, що це власність якогось „фашиста". Ні, це так „доробився" відомий у Дрогобиччині соціяліст-радикал, „оборонець" усіх пролетарів, горлач, крикун, Скибінський. Дивно, що цьому кулакові ще вірять деякі нещасні наші робітники, яким цей буржуй і капіталіст торочить бздури про „соціялістичний рай". Пролетарі, українські робітники, не дайтеся ошукати всяким брехунам, що вашим коштом збивають маєтки, бо ви, як були жебраки, так і залишитесь, а ці ваші „провідники" будуть сміятися з вас і легко хитро-мудро багатіти.

●

Жиди погрожують!

Кажуть, що з нами порахуються.

Жидо-комунерська кліка безличніє щораз більше. Вже не то що репетує на цілий світ, але й погрожує. Погрожує не тільки полякам за те, що мін. Бек у Женеві виразно домагався кольоній, щоб туди вислати всіх пейсатих. (Нарешті помудріли!). А жиди репетують, що мовляв — нам лишився тільки „пшеврут", але — ми Польщі пригадаємо.

Погрожує жидо-комунерська кліка й українцям, а їх „Морґен" виразно написав:

„Ми собі запамятаємо, що українці пішли на антисемітизм тепер, коли жидам прикро. Година порахунку недалеко".

Чуєте? Це вже світ кінчиться! Жиди, що нассалися нашої крови сотоліттями, жиди, що на нашій нужді доробилися мільйонів, жиди, що нині ще живуть нашим коштом — погрожують нам!

Вони нас лякають годиною порахунку так, ніби ми їх маємо боятися. Але, грозивши нам, вони мають на думці не що інше, тільки комунізм і большевизм. Іншими словами вони кажуть: ждіть, ще прийде година порахунку, як сюди прийдуть большевики; отже **вони нам грозять большевиками.** Вони сподіваються, що тоді зможуть зробити з нами те, що зробили їхні одноплемінники в Східній Україні.

Е, ні!

То, панове Юдки і Мошки, не 1917 рік! Від того часу нарід помудрів і дечого з вашої господарки в ҐПУ навчився! То панове Йойни і Шльоми, не ті часи, щоб ви щераз панували і мали щось до говорення! Заки будете з нами рахуватись, то не забудьте й про те, **що ми маємо невирівнаний Ваш квіт: квіт, на якому підписаний Зельман, Ягода і Шварцбарт!**

Той квіт занадто закарбувався на нашій шкірі, щоб ми його забули!...

◆◆◆

Бельґія не думає

помагати французьким комуністам.

Французькі комунарі, що так чванькувато запевнювали своїх земляків, мовляв — ми зміцнимо Францію, дістали щераз по носі: Оце Бельгія, досі щира приятелька Франції, заявила мин. тижня просто, що не думає помагати Франції вразі війни з Німеччиною і навпаки — якби така війна вибухла, не пустить і французької армії через свою територію до Німеччини. Ні менше, ні більше, просто значить, що, як ти собі, Франціє-небого, напитала приятелів у комуні, то ратуйся сама і хай тобі Сталін помагає! Очевидно, Франція знає, що Сталін далеко й підняла на цю бельгійську заяву такий рветес, що аж страх! Вже й людовий фронт їй немилий, бо якби що до чого, то довкола неї самі вороги: Німеччина, національна Еспанія, Бельгія, Італія, та й Англія хто зна як поставилабся до всього. От вам і комуністичне добро й сила!

◆◆◆

Великі німці про жидів і большевизм

ЩО ГОВОРИЛОСЯ НА КОНГРЕСІ В НІРНБЕРЗІ.

В місті Нірнберзі відбувся другий великий конгрес націонал-соц. партії Німеччини, на якому було до 100.000 місцевих провідників. Конгрес, який названо „конгресом чести", показав зайвий раз, яка потуга у своїй єдности, дисципліні й патріотизмі — Німеччина, а вигосили на ньому провідники нинішної Німеччини ряд підставових промов про большевизм і жидів. Подаємо їх у вимках, що досадно, але вірно характеризують обі ці язви.

ГІТЛЕР:

„Большевизм це в 98 відс. жидівський рух. Це видно з того, що націонал-соціялізм, поборюючи жидів, як головний мотор большевизму, стягае на себе ненависть жидів цілого світу. Німеччина не має ніяких імперіялістичних цілей так, як Москва. Але націонал-соціялізм і Совети — це два ворожі світи, що поборюються на смерть і життя.

Европа розпалася на два ворожі табори. По одному боці Німеччина, а по другому Совєтська Росія. Небаром усі народи Европи станутъ перед тим самим рішенням, що Німеччина. Нікого не мине теж рішення, по чийому боці має стануги.

Проби злагіднення комуни через т. зв. „людові фронти" не могли вдатись. Комунізм це найбільше варварство усіх часів, яке безоглядно треба поборювати".

ГЕСС:

„Ми, що пережили перші вибухи большевизму в нашій країні, ми, що бачили радянське правління в Монахові, ми, що не забули совєтську владу в Мадярщині, ми, що знаємо правду про Московщину, нас не дивує обличчя большевизму в Еспанії. Вистава зміняє місце, її суть залишається та сама.

Знаємо ті маніфести ненависти без стриму, знаємо методи, якими цькують людей одного народу проти себе, знаємо садизм, що жене їх до божевілля. По еспанських містах лунають крики тортурованих. Мужчин і жінок живцем палять, живцем закопують у землю. Дітей розпинають на хрестах. Нищать незамінні найкращі скарби культури країни, що має давню історію. Безчестять святі доми. Систематично зневажають усе те, що святе людині. Цинічно глумляться над тлінними останками тих, що померли давно в спокійний час. Немає меж гидоті! Всі жорстокості, які могли вигадатися людськими мізками, стають дійсністю. В Еспанії виявляється большевизм у своїй голій підлоті. В Еспанії наново доказує большевизм, що він — це наруга над людською культурою".

ҐЕББЕЛЬС:

„Большевицька теорія приманлива і зрадлива, немов отруя. Зате дійсність, большевицька практика — жахливі. Це шлях встелений трупами, це море крови й сліз, що заляло нещасний край. Людське життя не представляє в СССР ніякої вартости. Терор і звірські вбивства — ось прикмета кожночасної большевицької революції. Її успіх покищо в Росії, бо в Мадярщині, Баварії, Рурським басейні й у Берліні розчавили його в зародках, а в Еспанії тепер іде боротьба за владу. Де большевизм при владі, там не журяться вже суперечностями теорії з практикою, там усеціло панує кріс і скоростріл.

Зокрема треба вияснити тут одне питання: питання жидівства у большевизмі. Оте питання лише в Німеччині можна свобідно розглядати, бо в інших краях небезпечно навіть по імені назвати жидів. Всім сьогодні ясно, що це жид створив большевизм. Верхівку давної Росії радикально усунули геть, залишилися жиди, як єдина правляча верства. І тому кожний спір у большевизмі — це ніщо інше, як родинний спір між жидами. Навіть останні московські екзекуції були наслідком жидівської жадоби влади і знищення й тому одні жиди постріляли других.

Ідею большевизму, т. зн. безоглядне здичіння і розпуздання звичаїв з діявольською метою знищити народи взагалі, міг видумати лише жидівський мізок.

Ми — говорить Ґеббельс — на жидах пізналися, щобільше, ми мали відвагу вказати на них пальцем, як на головних злочинців і перестерегти все людство.

Був час у Німеччині, що названня когось жидом потягало за собою кару вязниці. Та ми це робили. Думаю, що Німеччина раз на завжди переконалася про небезпеку, що їй загрожує з боку отої раси галапасів. Думаю, що нам доведеться відчинити очі світу й виявити дійсне обличчя жидівства й большевизму. І не перестанемо постійно бити на тривогу тимбільше, що багато країв переживає тепер скруту й потрясення. І тому постійно кричатимем: Жиди винні, жиди винні!"

Чи вам не лячно від тих цифр?

Як жахливо зажидівлена наша земля.

Дехто з наших шабесґоїв, що багателізує жидівську небезпеку, часто вживає арґументу, що мовляв, жидів немає знову так багато, щоб їх боятись. Навіть якби вони всі були комуністи — кажуть ті люди — то ми ще далиб їм раду.

Так кажуть шабесґої, але цифри кажуть, що інше: що жидів у сх.-галицьких містах страшно багато і що вони справді небезпечні, як то ми зрештою знаємо з Верчан, Варяжа і Настасова. Бо щоб захопити місто, щоб зробити революцію, щоб громити нежидів для цього треба 20—30 відс. мешканців міста, а ще треба памятати, що з жидами йдуть отуманені наші люди — комунарі і як нам Верчани доказали — можуть бути справді небезпечні.

Міста в Польщі зажидівлені, як ніде хіба у світі. Те саме є й у Сх. Галичині: У Львові є їх 80.000, або 35 відс. всього населення, у Тернополі 14.000 або 45 відс., у Станиславові 16.000 або 56 відс., в Луцьку 15.000 або 70 відс. і в Пинську 18.000 або 75 відс. Це у більших містах, де іншими словами кажучи — що другий чоловік - жид, в Луцьку і Пінську на кожних чотирьох мешканців — три жиди.

А менші міста?

В **Перемишлі** є 18.000 жидів, або 38 відс. всього населення, в **Холмі** 13.000 жидів на всіх 25.000 населення, отже 52 відс., в **Ковлі** 13.000 на 21.000 всіх, отже 62 відс.,

В РІВНОМУ 22.000 НА ВСІХ 30.000

отже 71 відс. — і так далі, отже це гірше, як у великих містах. Але справжну орґію цифр побачите на прикладах маленьких міст:

Отже в такім **Болехові** на 3000 мешканців є 74 відс. жидів, в**Корці** на 5.000 мешканців

АЖ 79 ВІДС. ЖИДІВ,

в **Межиріччі** (Волинь) на 2.000 мешк. є 73 відс. жидів, в **Шумеську** те саміське, в **Тучині** теж 73 відс. на 3.600 мешканців. **Рожище** має своє хіба рекордове місце, бо на 3.000 мешканців є в ньому 82 відс. жидів, хоч і це ще нічого проти **Любомля**, де на 3.600 мешканців є 94 відс. жидів та **Березного**, де їх найбільше:

95 ВІДС. З 2.000 МЕШКАНЦІВ.

В Галичині зовсім ті цифри не кращі, бо:

Дукля має на 2.000 мешканців 73 відс. жидів ,**Кристонопіль** на 3.000 мешк. 74 відс. жидів, **Тартаків** на 1.400 мешк. 70 відс. жидів, **Фриштак** на 1.300 мешк. 74 відс. жидів і **Щирець** на 1.000 мешк. 76 відс. жидів. Рекордовим щодо кількости жидів є хіба **Любича королівська**, де

НА 1.000 МЕШК. Є 910 ЖИДІВ.

Аж моторошно робиться, коли подумати, що одного дня ці жидюги моглиб, як би хотіли, за 5—10 хвилин вирізати всіх ґоїв, що в містах жиди моглиб опанувати арсенали, військові магазини зі зброєю, крамниці й ін.,

АЖ ЖАХ БЕРЕ,

коли подумати, для скількох то селян з перенаселеного села найшлосяб хліба, становищ і праці, якби так всіх тих жидів зліквідувати.

А це можна орґанізовано: ні сотик жидові! Тільки свій до свого — в імя кращого завтра.

Петро Онуфрик.

АРЕШТОВАНІ ГУЦУЛИ.

В Космачі пов. Надвірна, в якому хтось вибив шиби в жидівських хатах та попалив жидам збіжжя, арештували, як запідозрених у цих подіях, селян Мих. Ґерина, Дм. Гринишака, Ів. Семенова й Ів. Зибильця.

—о—

СТАЛІН СИДИТЬ НА ВУЛЬКАНІ.

ОСТАННІ ПОДІ В ЧЕ РВОНОМУ ЦАРСТВІ.

Большевицька преса, що її маємо до диспозиції, отже „Правда", „Ізвєстія", „Комсомольська Правда", „За соціелістіческое Просвещеніе", „За Індустріялізацію", „Комсомол" і „Комуніст" (приходять дуже нереґулярно) не намагаються вже навіть скривати всього того безголовя, в якім опинилися совети, з якого покищо годі передбачити вихід. Правда, ця преса змальовує усе це безголовя, як наслідок агітації та поширеної нелеґальної організації троцкістів, але якби й так було, то це дуже погана оборона. Яка до біса держава СССР коли троцкісти попролазили в усі її нерви й жили та розхитують нею так, що прізвищами арештованих і засуджених троцкістів і їх діяльністю забиті всі шпальти советських правовірних часописів?

Хоч як маскує і прикриває троцкізмом червона влада ввесь той балаґан, в якому опинилося нині царство Сталіна, то не в силі вона закрити одного, що виринає з цих всіх вісток:

СССР найшовся на одному з найприкріших закрутів свойого існування; комуністична господарська метода взяла знову в лоб, а мільйонові гноблені та голодні маси мають вже досить кличів і обіцянок. Ця розпука населення охопила неодну область і неодну країну. В СССР, як побачимо зараз на голих фактах, непевне все, від компартії до безпартійних, від війська до дипльоматів.

Отже

в СССР, а зокрема в Україні непевна ціла компартія, в якій відбувається „ґенеральне переставлювання меблів". Тому то арештують таких світочів, як б. нарком військових справ Ю. Коцюбинський, б. нарком судівництва та прокуратор у процесі СВУ, наш галицький землячок, В. Порайко, (цього обвинувачують — що за глум — за звязки з Коновальцем та за звязки з усіми „бандами", що масово ґрасують в Україні). Таких визначних комуністів, як Льогінів, Тирчук, Голубенко, Титар і Прескачевський, що їх обвинюють за замах на Косьора й Постишева. Відси теж ґенеральна чистка в компартії України, при чому в одній тільки

київській окрузі викинули 912 партійців,

відси щоденні факти викривання „троцькістів" в міськрадах України, від харківської міськради починаючи (арешт Ґрадова й Васильченка), відси

ґенеральні чистки в компартіях Білорусі, Грузії, Татарських республик та Фінляндії,

де арештували найвизначніших і найвірніших досі фінляндських комуністів Кріста, Родро, Кулєрза, Баннер, Тамінтіє.

Непевна теж у советах

трохи не вся советська преса,

з якої в одній Україні „перевірили" редакції „Комсомольця України", „Вістей", „Партроботи", „Керченського Робітника", „Маріюмпільського Пролетара" та інших, в яких викрили ячейки „петлюрівщини" і „націоналізмів".

Непевна теж

советська дипльоматія.

Для її контролі створено окрему комісію, що в її склад увійшли: Канцельзон, Райземан і Беленький (пролетарські прізвища, правда?). Ця комісія обїздить усі дипльоматичні станиці, ширить пострах і стягає запідозрених до Москви на певну смерть. Так викрила ця комісія справжній заговір на життя Сталіна в англійській амбасаді, перевірила амбасади в прибалтійських державах (між іншим в Ковні) та викликала до Москви ніби на маневри військового атташе СССР в Парижі ген. Кранца - Венцова, атташе в Празі, ген. Шмідтмана, після чого обох їх арештували. Мало цього, одного з найбільш заслужених старих большевицьких діячів Антонова-Овсєєнка, б. посла СССР у Варшаві, арештували теж, а світ сподіється

відкликання самого Валлаха Фінкельштайна Літвінова,

що його найближчого дорадника Раєвського арештували. Хоч він і має величезні заслуги для большевицьких успіхів у світі, він жеж орґанізував і ці дипльоматичні станиці, у яких тепер повикривали „заговірників" і троцкістів.

А червона армія? Той найбільш надійний „вартовий" СССР і всесвітньої революції? Отже

червона армія теж непевна,

і з її складу, хоч як прикро їй подавати це до відома Европи, арештували між іншими команданта ленінградської воєнної округи Шапошнікова, команданта відділів танків в Україні, ген. Шмідта, ґенералів Кузніцкого й Тулііна, а в „троцькізмі" підозрівають навіть команданта далекосхідних армій марш. Бліхера. Це у верхах. В низах є так, що у Чугаєві в Україні викрито змову старшин, які хотіли з цілим відділом перейти до „бандитів" в Донбасі („Вісті" з 9. IX.), що в чорноморській фльоті викрито змову матросів та старшин з лейтенантом Ґодованим („Комуніст" з 8. IX.) на чолі, та що в Рязанщині червоні відділи вислані гасити торфовища, які підпалили повстанці — відмовили послуху.

Додайте до того, що й ҐПУ було

настільки непевне,

що шефа його Яґоду відвели в одставку, і заступили москалем Єжовим — і матимете картину вулькану, на якому сидить найбільш улюблений Сталін і його кліка.

І такий СССР пиндючиться й вимахує шаблею...

◆◆◆

„Герой" Шльома живе.

Дивні є шляхи Божої справедливости: видно судилося вбивникові бл. п. Отамана Симона Петлюри,

ШЛЬОЙМІ ШВАРЦБАРТОВІ

згинути таки від української кулі, бо оце

Вбивник Отамана Петлюри Шльома Шварцбарт.

жидівський журналіст А. Альперін стверджує з невимовною втіхою в жидівськім „Новім Дзеннiку" з 13 вересня ц. р., що

ШВАРЦБАРТ ЖИВЕ!

Живе і займається обороною такого другого, як він душегуба Франкфуртера, що вбив німецького діяча Ґустльофа. Шварцбарт орґанізує цю оборону дуже пильно, їздив у тій справі для зустрічі з ріжними жидівськими діячами аж до Женеви, коли там відбувався всежидівський конґрес і „почуває себе

ЗВЯЗАНИМ З ДУВИДОМ ФРАНКФУРТЕРОМ БРАТНІМИ ВУЗЛАМИ" —

як пише Альперін. Не диво: опришка до опришка тягне.

Далі довідуємося з кореспонденції „Дзенніка", що після процесу купив був Шварцбарт собі віллю під Парижем і „жив життям інтелектуаліста" (подумаєш?!), але згодом мусів цю віллю продати, бо „його жінка занепадала на здоровлю". Вернувся знову до Парижа, потім їздив до Америки, а завжди скромно, без гомону (знаємо, і знаємо, як тікав перед нашими еміґрантами!). Тепер він аґент асекураційної фірми, але й цю працю — пише Альперін — кине, бо продумує над долею жидівства й над обороною Франкфуртера. А „ці прізвища — пише — оба обєднались в жидівській уяві й почуваннях", й такий гойх-пуриц, а ґросер письменнік Еміль Людвіґ „пише книжку-студію над Шльомою Шварцбартом, ставить його на рівні з іншими високими особами, яким присвятив свої біоґрафії. Буде це книжка, що займе почесне місце в нашій літературі".

Ну щож, не завидуємо.

Але ось: під Іруном згинув Леон Бавм з Лодзі. Тип, що займався „політичною діяльністю", за яку викинули його на лоб з Німеччини, з Бельгії і навіть з Франції. Пішов до Мадриту і згинув в обороні таких як він, а паризькі жиди обходили святочно його память.

„Годиться, щоб жидівське громадянство довідалося ближчих подробиць про його долю" — пише Альперін.

Еге! І щоб Людвіґ написав книжку про нього — гордість жидівської літератури. Бо хто має героєм одного душегуба — Шварцбарта, мусить дати йому компанію: душегуба Франкфуртера й душегуба Бавма! Ясно!

Куріть „Солялі“, громадяне!

Хто бере гроші за чужі паперці до куреня?

Маємо свою „Будучність“ і її „Калину“, що вже добула собі признання не тільки в нас, але й у чужих та закордоном. Паперці, тутки „Калини“, що казати — дуже добрі.

А проте курять люди „Аїду“, „Віслу“, „Альтессе“ й Солялі“, а наші крамниці купують цей товар, бо українці вимагають. Отому слухайте, кому даєте гроші, як купуєте „Аїду“ чи іншу „Альтессе“:

Все це 100 пр. жидівські фірми. „Аїда“ у Львові і в управі має таких панів: Матіяс Петрах, К. Топф і Сальомон Ельстер. „Вісла й „Альтессе“ мають в управі таких з „нашей вяри“: др С. Герштать, К. Кнох, др Дувид Віствайх, інж. Е. Вахс, Шимон і Йосиль Шайрер. Обі краківські фабрики. Наш Львів має зате ще „Солялі“, на чолі якого стоять інж. О. Сероґ, інж. І. Сероґ, А. Корнбльох, А. Герґольц, А. Вахсберґ, інж. Батгельт, проф. М. Сінґер, А. Менгардт і Ервін Батґельт.

Пхайте, прихильники „Солялів“ і „Аїди“ свої гроші панам Кнохам, Ваксам і Герґольцам в руки, пхайте! Може ваші діти, як підуть колись до них з торбами, покличуться на свого тата!

—o—

Комінтерн зломив зуби на Бельгії.

ЧЕРГОВА КОМУНІСТИЧНА СПРОБА НЕ ВДАЛАСЯ.

Телеґраф приніс вістку про викритий комуністичний заговір в Бельгії, про масові ревізії й арешти. Отже й там заговір? В тій добре загосподарованій країні, де трохи не кождий має свою хатину з городом?

Вирішальну акцію почали в тій справі після алярмової промови Ван Зеляндa. Крім цього провідник рексистів (бельгійських націоналістів) Леон Деґрель, вже довший час кидав прізвищами та показував на місто Жемап у вугляному басейні Борінаж, як на головний осередок заговору. Перевели яких 1000 ревізій і у висліді вилапали орґанізаторів недалекої революції. Це була троцькістська конспірація, що назовні виступала під назвою „Аксіон Соціяліст Революсіонер“. Шеф її — Вальтер Доґ найшовся в тюрмі.

ГАЙОК КОЛЬФОНТЕН.

Біля Жемап серед фабричних коминів находиться невеличкий гайок Кольфонтен. Це був колись старий ліс, відомий з буйної рісні, в якому бельгійські поети шукали натхнення. В другій половині вересня 1936 гайок Кольфонтен жив цікавими випадками. З Мон надійшли відділи жандармської піхоти й кінноти й окружили гайок та перевели обляву. Виявилося, що в тіні дерев відбувала свої вправи комуністична міліція. Тогож дня підчас ревізії в Джіль поліція викрила тайну друкарню, в якій друкувався нелеґальний „Бюлетен Інтеріє“. При тій нагоді забрали рукописи, що їх з Норвегії прислав Троцький.

БАНДИТ - ВИГНАНЕЦЬ.

Треба признати, що Троцький має неякубудь енерґію. Як виходить з найдених документів, старий бунтівник сипле далі помислами, як з рукава, пхає ніс в усі подробиці й знає взаємини у країнах, з якими кореспондує дуже добре.

На далекій півночі виготовив Троцький подрібний плян революції в промислових округах Бельгії, надсилав дуже точні інструкції та виїмково пильно поручав нищити залізниці, телеґрафи, електрівні, греблі. Доручав теж захоплювати наступом касарні, виловлювати старшин в їх мешканнях.

Цікава подробиця: Міста й містечка в промислових округах освітлюють ґазом і ось Троцький наказував створити штурмові відділи з вогнеметами. Звичайний полотняний або ґумовий вуж, що ним поливають тротуар, доручав Троцький переробити у вогнемет. Кожна ліхтарня, кожна кухня мала бути джерелом ґазу. Така збруя, писав Троцький, може стати у великій пригоді у вуличних боях в околицях Шарлеруа і Мон, де населення виїмково густе, де нема пустого простору й де межа між місточками затерлася.

ВАЛЬТЕР ДОҐ.

Якби Троцький мав свободу рухів, якби знав краще Вальтера Доґа, ніколи був6и не вибрав його начальником замаху.

— Я собі дам з ним раду без поліції — заявив Деґрель. — Цього мазуна розчавлю, як блощицю.

Вальтер Доґ — морфініст. Один із тих злочинців, що звичайно стають на службу комуни. Поки вийде на трибуну, Доґ біжить до кльозету й встрикує собі під шкіру наркотик. Виходить розяснений, жвавий, повний гумору, але не на довго. Якщо віче затягається на довше поза програму, Доґ непокоїться, дискусія томить і бентежить його, доводить до вибухів плачу. Зрештою Доґ наслідує Деґреля, від якого взяв звичку кидати в юрбу короткі гасла.

— Король побідить! — кличе Деґрель.

— Собі зброю! Сусідові зброю! — кидає Доґ.

Фізично й нервово сильний Деґрель перемагає ворога.

МІСТ В УЖРЕ.

В Ужре в Бельгії зробили замах на Деґреля. Якось по полудні на шосі коло Серен затримало пять мужчин чиєсь авто. Трох ввійшло в авто, двох стало на східцях. Веліли під загрозою револьверів шоферові їхати до Ужре на міст над Мозою. За хвилину, коли попід міст переїздив пароплав, посипалися з револьверу кулі. Замаховці стріляли до подорожніх на покладі, серед яких їхав Лео Деґрель. Пять осіб було важко ранених. Деґрель вийшов цілo. Злочинці втікли, але хто стріляв, відомо.

*

Рексисти зламали комінтернові черговий гадючий зуб. Націоналізм знову переміг.

Р. Рій-Рійченко.

Фішель Гохман погрожує.

ЖИД НА ЧОЛІ КОМУНИ В ОДНОМУ СЕЛІ.

Калущина, одна з найтраґічніших сторін нашої батьківщини, має крім різних економічних лих ще й найбільше лихо: неграмотність, на якій жирує кількадесятьох жидів, що в цілій окрузі намагаються заснувати підложжа під комуну. Типовим прикладом такого жида є

ФІШЕЛЬ ГОХМАН

з Петранки. Цей пейсатий тип не тільки розпиває село денатуром, не тільки впоює пяним селянам в душі байки про „українську буржуазію“, не тільки зі своєю жидівською компанією в околиці довів до ліквідації сметанкових відбірень „Маслосоюзу“, але виховав у самій Петранці — поки що невеличку — шайку

ЧЕРВОНИХ ФОРНАЛІВ,

для яких капраний Гохман такий коханий, як для Гохмана Сталін.

Ці форналі починають уже за намовою свого „вождя“ й команданта в ярмурці виступати активно, що мало між іншим місце 4. вересня ц. р., в неділю, коли місцевий парох читав відоме протикомуністичне послання Митр. Шептицького.

Тоді то один з „червоноармейців“ Гохмана, почувши перші слова послання, крикнув у церкві:

„ХЛОПЦІ НА ДВІР!“

і з церкви вийшло кільканацять типів, яких правда вколола в очі.

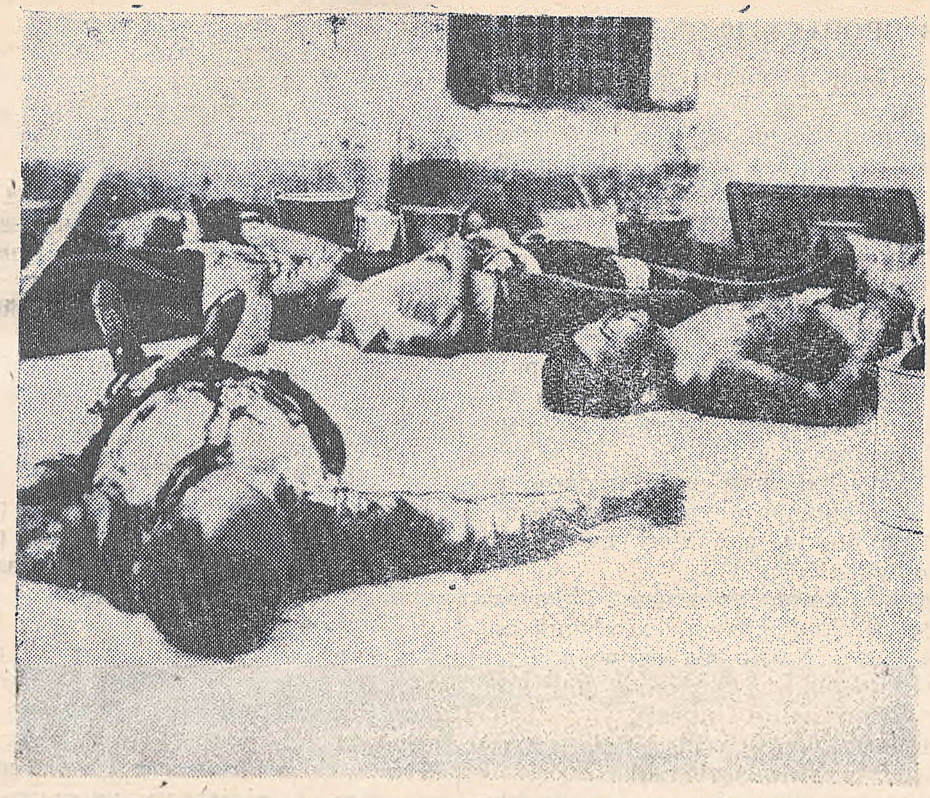
Мало того: сам „красний командьор“, Фішель Гохман пішов увечір до священика і сказав:

„ПАНІ ЄҐОМОСЬЦЬ, ЧО ВИ ГОВОРИТИ В ЦЕРКВІ ТАКЕ ПАСКУДНЕ? ЛИШІТЬ ТО. НЕ ЖАДАЮ ВІД ВАС 1.000 АНІ 500 ЗЛ., ЛИШЕ ОДНО: ПЕРЕСТАНЬТЕ ГОВОРИТИ ПРО ЖИДІВ, БО ЯК НІ, ПІВ СЕЛА НА ВАС ЗБУРИМО Й НЕ БУДЕ ДЛЯ ВАС ДЕ ЖИТИ“.

Тут вже кінчиться всяка льоґіка: вертаються часи Зельмана, коли жид диктує священикові, що він має говорити в церкві.

КОМУНІЗМ І ЖИДІВСТВО — ЦЕ ДВА БЛИЗНЮКИ.

Червоний „рай" в Еспанії

Ось що несуть большевики всім: Трупи заложників, що їх розстріляла червона міліція в Ель-Арахаль.

Несамовита спілка.

СОЛТИС, ЖИД І КОМУНІСТ РУЙНУЮТЬ СЕЛО.

З Ходорова пишуть нам: Жирава — це найтрагічніше село в нашій окрузі. Посередині села стоїть величезна корчма, якої хіба вже не найдете ніде в Галичині. В корчмі панує жид Дудьо, що своїми тенетами, як павук опутав ціле село. Він не тільки довів до того, що пересиджує в нього цілими днями виділ читальні й рада кооперативи, але й довів до якоїсь несамовитої співпраці обох тих установ з корчмою.

Читальня „Просвіти" в цьому селі має у проводі комуніста, жидівського наймита

ДМИТРА ТІТИКА,

який всю її діяльність зводить до того, щоби влаштувати якнайбільш забав, а на них вижльопати зі своїми „компаніонами" як найбільше горівки й пива, куплених у свого пейсатого приятеля Дудя. Всі ті забави відбуваються в домівці Т. С. Л. і „Кулка Рольнічеґо" й кінчаться звичайно бійками.

Кооператива сидить ціла в жидівській кишені. Виділовий її

ФЕДЬ ВАСИЛИШИН,

привозить з Ходорова товар, кооперативною фірою не тільки для кооперативи, але й для пейсатого Дудя, який за те йому дасть келішок — два горівки й зашмарканого ґуґля. Товар цей пан купує до кооперативи майже ввесь у жидів у Ходорові, хоч у тому місті є Роздільня П.С.К., а в Жираві веде кооператива, цей пан Василишин, жид Дудьо несамовиту конкуренцію з українським приватним склепом у селі.

Цілу ту „компанію" доповнює такий же сам приятель Дудя та горілки

СОЛТИС ЙОСИФ ТІТИК,

що з двома попередними головачами та своїми радними пересиджує усі дні в корчмі й, що більш, афішує себе ярим комуністом.

Доказуємо: на пописі Діточого Садку 30-го серпня ц. р., після якого голова читальні Дм. Тітик влаштував знову „забаву" з горілкою й пивом, п. солтис пив з якимсь типом, таким самим жидівським приятелем, як він, який підносив до нього шклянку і кричав:

„ПАНЕ ТІТИК, МИ ЩЕ ДІЖДЕМОСЯ КОМУНИ!",

а п. солтис цокав шклянкою й говорив: „Дай Боже!"

Не диво, що вся та жидівська „компанія" під проводом самого клапатого Дуді — Василишин і оба Тітики — довели село до руїни. Селяни пропивають зароблені гроші, валяються по дорозі, як безроги, стають жидівськими помийниками й лають українську „буржуазію" а в читальні нема ніякої роботи.

Гей, люди! І ви слухаєте цих жидівських підпирайлів? Свідома молоде Жирави ану білим залізом випікати заразу села! Ану, пане солтис, до Советів, за якими ви так тужите!

Від Редакції: Свідомих юнаків Жирави просимо, тому що маємо ще цікавіші матеріяли про ту жидівську „компанію", прислати нам як найскоріше фотографії всіх червоних горівкожлопників, — Василишина й обох Тітиків, а зокрема п. Дудя. Дуже радо помістимо їх портрети в нашій ґазеті, щоби цілий світ довідався, яка голота руйнує село. Чекаємо!

ШАХРАЇ В БЕРЕЗІ.

Під кінець минулого місяця міністер внутрішних справ остеріг всіх шахраїв, які користаючи з підсиленого будівельного руху, підбили ціну цегли, що вищле їх до Березі. Кілька днів пізніше міністер свою погрозу виконав і в Березі опинилися 3 лихварі, а то два жиди Мозенкіс і Шпайсман та поляк Венцек. Усіх трьох запрягли в Березі носити цеглу й звільнили їх аж після цього, як їх приятелі перестали підшрубовувати ціни цегли.

Гальо! Говорить червона Еспанія!

Що дожидає й нас на випадок червоної революції?

„В боях під Фенґфабія б. Іруну, червоні „герої", не маючи сил стримати напору повстанців, ставляли перед окопи живий вал з жінок і дітей, яких чоловіки й батьки змагаються по боці повстанців. Власні родини комуністи вивезли, а самі ховаються за живий мур, наставляючи його на стріли противника". (Нота уряду в Бурґос до всього світу).

„В Іруні застрілили до 120 закладників. Їх привязували до дерев, а потім стріляли. („Морнінґ Пост").

„В Арагалі червоні міліціони спалили живцем 23 людей. Їх привязали до хрестів, що довго мочилися в нафті. Нещасні горіли кілька годин. Коли я прибув до тої понурої салі, на домівці були ще сліди людського товщу і крови. Один священик конав ще в муках. В томуж місті спалили 5 церков, а одну міліціянтку, що стяла статую Богоматері, змінила манастир Клярисок у дім вуличниць, сама розстрілювала полонених та арештованих — повстанці схопили й розстріляли. Вона призналася, що червоні міліціони понасилували монахинь-Клярисок і помордували їх." (Лямост в „Еко де Парі").

„В Антикверра завели мене до тамошнього старезного жіночого монастиря. Коли я входив через великий ґранітовий портал, натрапив я на труп священика з підрізаним горлом. У церкві поміж порозкиданими муміями лежало тіло монахині. Мумії й тіло черниці були жахливо змасакровані.

Більш огидну картину побачив я у спальнях черниць. У примітивних ліжках лежали трупи черниць. Каліцтва, яких допустились на них, належать до ділянки сексуальної патольоґії.

Не перебільшую для сензації. Навпаки, 50 відс. фактів з огляду на публичну мораль не можу подати. Нема нічого такого, чого б нелюдяна фантазія марксівських орд не реалізувала. Еспанського летуна Франціска Медена, який живцем попав у руки червоних, в гидкий і рафінований спосіб змасакрували бритвами. Так само згинув студент університету з Саляманки, якого літак зістрілили на фронті Талявера.

У місті Леренс дістали червоні в свої руки спис горожан, що голосували на правих послів. На підставі цих списків мордували денно 40 — 50 громадян.

В Альжесіраз, що є сьогодні купою звалищ, втопили 600 старшин, а доньок націоналістів віддали до диспозиції ордам червоних військ.

У місті Фієнте дель Кампос знайшли кількадесять звуглених тіл. Тих людей, що відомі були в місті зі своєї побожности, замкнули червоні в церкві разом зі священиком. Церкву обляли бензиною й підпалили.

Червоні не прощають навіть дітям. Багато їх розстріляли як закладників. В околицях Ґренади знайшов я у захисті діти. 140 малих забрали з цього захисту червоні зі собою з погрозою, що їх розстріляють, якщо націоналісти бомбардуватимуть місто. (Ролянд Струнк, що повернув недавно з Еспанії, у „Фелькішер Беобахтер").

◆◆◆

Зіновєв, збірайтеся!

ЯК РОЗСТРІЛЯЛИ ТРОЦЬКІСТІВ З ПРОЦЕСУ 16-ОХ.

Це звідомлення привіз до Відня один з чужинців, що має в Москві близьких і впливових приятелів. Подаємо це звідомлення за віденською пресою. — Ред.

ПЕРЕД ЕКЗЕКУЦІЄЮ.

В день присуду всі підсудні були певні, що їм обійдеться засланням. Один Каменєв говорив, що нічого доброго не сподіється. Присуд прийняли спокійно. Про окремі доручення, що їх видали ще поки оголосили присуд, підсудні не знали нічого. Проте сторожа була зміцнена, вулиці для руху замкнені. Прислані на судову салю залізні кайданки не ворожили нічого доброго. Але нервова перевтома довела до того, що багатьох з них усміхалося тупо й безвиразно... Не сумнівалися, що присуд смерти замінять їм на вязницю.

Годину пізніше голова суду Уншліхт дозволив Каменєву побачитись з родиною. До Каменєва допустили дружину (сестру Троцького), дочку й сестрінку. Вони переляканися його блідого обличчя, на якім вже була „виписана смерть". Каменєв промовив утомленим, пригаслим голосом: „вибираюся, мабуть, в дуже далеку дорогу. Почуваюся погано. Лікар ствердив у мене вчора пульс 56—60. Памятайте, що на випадок моєї смерти не смієте погано думати про тих, що мене судили. Вони знають, що роблять. Свідки екзекуції оповідають, що Каменєв умер спокійно, хоч жив іще після першого стрілу.

Години перед смертю пережили засуджені в ріжних місцях. Частина їх сиділа на Моховій вул., куди родина прислала їм — в надії на заслання — теплу одежу, частину примістили на першому поверсі ОГПУ, звідки йдуть круті сходи до вартівні й на внутрішнє подвіря, інших урешті в централі та арештантському домі при вул. Мясницькій.

І. Н. Смірнову дозволили побачитись з дружиною та вуйком. Смірнов був зломаний вислідом процесу і понурий. Він відмовився підписати прохання про ласку.

З ЛІЖКА ДО ТРУПАРНІ.

Наказ розстріляти прийшов у год. 8 ввечері, зовсім несподівано для підсудних і катів. Згідно з деякими вістями, всіх засуджених зібрали після 8. години у вязниці ОГПУ, але як оповідає згаданий чужинець, присуд виконали там, де підсудні були в хвилині, коли прийшов наказ.

Розстрілювали від 11. вночі до 4. вранці. В централі розстріляли трьох між год. 11 і північчю. Один із засуджених захворів і його з доручення лікаря ще за дня перевезли до лічниці на Лубянці. Зі шпитального ліжка перенесли його до трупарні й там застрілили.

Нажаль чужинець не тямить прізвища підсудного, що сидів в арештантському домі при вул. Мясницькій і якого арештували чергового дня в год. 11. вполудне разом з якимсь конокрадом.

ПРИСУД У ПРАЛЬНІ.

Каменєва розстріляли першого. Він покірно пішов на місце смерти. Ніякого опору, чи жалів. Мовчки вийшов із келії, ніби в сні зійшов сходами вниз, до пральні. Після першого вистрілу крикнув і впав, але жив іще.

Поручник Васюков, що виконував присуд, крикнув істерично: „Добити!" і сам копнув його чоботом. Друга куля в голову добила Каменева.

Смірнов був одинокою людиною, що зберіг свідомість і гідність до кінця. Коли його вивели з келії й він побачив проти себе відділ чекістів, зрозумів, що ведуть його на місце смерти. Він звернувся до поручника (його прізвище в Москві знають, але наш чужинець не тямив його) і сказав:

— Ми заслужили на це нашою негідною поведінкою в суді. На розправі я поводився подло, але хочу вмерти, як революціонер.

Смірнов попросив паперу. Йому дали великий сірий аркуш і хемічний олівець. Але що тільки він написав перші слова: „Товаришу Сталін!", поручник відібрав йому папір і подер.

Смірнова завели услід за Каменєвом до пральні й там розстріляли.

Загалом у пральні, — не на внутрішньому подвірі, як розказували, розстріляли чотирьох людей. Присудженого вводили до пральні, де біля дверей стояв параван. Зза паравану виходив катчекіст і стріляв у голову.

ЯК СКОНАВ ЗІНОВЄВ?

Найлячніша була смерть Зіновєва.

Він сидів у келії-одиночці на першому поверсі вязниці ОГПУ. Підписавши першим прохання про ласку, всную на тюремній причі. Хоча ніч була тепла, дрижав. Спав у вовняних панчохах і теплому плащі. В год. 1. вночі його збудили. Поява відділу чекістів вночі пригомшила його. Зіновєв зірвався і дрижучи, тупо дивився довкола. Старший звернувся до нього.

— Зіновєв, збірайтесь. Маємо наказ перевести вас в інше місце.

Блідий, як смерть, Зіновєв мовчки опав на причу.

— Одягайтесь!

Зіновєв поклався. Один із конвоєнтів почав силоміць натягати на нього чоботи. Зіновєв задеревів, але піт спливав йому струмками по обличчі. Другий конвоєнт підложив йому руку під плече й посадив його на причі. Виючи несамовито, Зіновєв почав рвати волосся на голові. Всі думали, що він зійшов з розуму.

Зіновєв вив і кидав головою. Один із чекістів вийшов із келії, приніс кварту води хлюснув йому в обличчя. Присуджений отямився і встав.

— Беріть речі!

Зіновєв почав непритомно збирати речі. За якої пів хвилини вивели його з келії. Біля дверей дожидав його відділ чекістів. Зіновєв зрозумів, що це смерть. Ноги йому вгнулися, він замало не впав. Його повели попід руки. Зіновєв плакав, сіпався й верещав.

В кінці коридора він дістав справжнього нападу істерії. Повис на руках чекістів й верещав, як жінка. Командант крикнув: „Відчинити шісньацяту келію!" Чекісти поквапно відчинили найближчу келію і пхнули туди Зіновєва.

Поручник вхопив його лівою рукою за волосся, перегнув йому голову і правою рукою стрілив в потилицю.

ЧИ ВСІХ РОЗСТРІЛЯЛИ?

Цей чужинець, що описує розстріли думає, що не всіх підсудних розстріляли: дрібні постаті, що відіграли провокаційну ролю, пощадили.

Точно відомо про розстріл 11 осіб. Про пятьох невідомо нічого й годі дістати їх свідоцтва смерти. Брати Люріє, напр., мають зложені в одному німецькому банку гроші. Своякм невсилі добути їх, бо свідоцтва їх смерти нема. До просекторії відіслали шістьох трупів. Що сталося з рештою — невідомо.

ЯК ДІЙШЛО ДО ПРОЦЕСУ.

Чужинець, що оповідав це все, не вірить у викритий заговір на Сталіна в серпні ц. р., хоч не перечить, що Сталіна можуть вбити терористи з самої партії. Причина процесу була інша. Троцьківська опозиція справді розвивалася щораз більше й треба було спинити це жахливою кривавою екзекуцією, щоб залякати інших.

Сталін не сподівався, що процес викличе такий лячний відгомін закордоном. Навпаки, він думав, що демократичні держави переконаються з засуду троцькістів про рішучу „державницьку політику" СССР. Перший рапорт надійшов від паризького амбасадора Патьомкіна, який повідомляв, що „Французи зовсім спантеличені; агенція Ава подає тільки короткі депеші, а він сам не має інструкцій з наркому закорд. справ". Два дні пізніше такий сам переляканий рапорт надіслав Розенберг з Женеви: „Враження в колах Союзу Народів — писав — жахливе, треба доконче вияснити европейській гром. думці, що сталося".

Кажуть, що це піддало думку Москві влаштувати в найкоротшому часі новий процес, причому судова розправа мала б дати відповідь на всі здивовані питання Европи.

З ВІЙСЬКОВИХ ОГЛЯДІВ.

Чужинець, що оповідав це все представникам віденської преси, закінчив свої звідомлення такою заввагою:

— Командант київської воєнної округи Якір вияснив підчас свого побуту в Парижі ген. Гамеленові, що московський процес влаштовано на домагання червоної армії. Вона домагалася жорстоко винищити вогнища опозиції, бо такі вогнища, просякаючи в армію, дуже послаблювали оборонну силу країни. Цю вістку я чув і в Москві.

Дуже цікавий і прикметний викрут, щоб виправдати черговий жахливий акт советського терору.

АНІ РУШ НЕ ХОЧУТЬ ТІШИТИСЯ.

Советська преса стверджує з глибоким смутком, що населення Радянської України зовсім не цікавиться новою конституцією С. С. С. Р.: Агітатори скликають людей на мітінґи, щоб читати і пояснювати конституцію, а ніхто не приходить слухати. Серед робітників також не видно ніякого ентузіязму для твору ґеніяльного Сталіна. Селяне говорять отверто:

„Скільки ви не писали б і не брехали б на папері, то нам було зле й буде зле!"

ППС-яцькі махери

провокують українське робітництво.

У Львові відбулися Збори ППС-ів ських будівельних робітників, якими ми зовсім не цікавилися б, якби не провокація, на яку собі дозволив на них у відношенню до українських робітників відомий пепесяцький махер, шишка з большевизуючої „Ліги Оборони Людини" (читай „Жида"). та Конгресу Культури Ян Щирек, редактор відомої „Трибуни Роботнічой". Щирек дозволив собі промовляти в імени якихсь українських робітників, при чому зробився ще більш безличним і запропонував навіть в імени тих робітників протиукраїнські резолюції, мовляв, якраїнська преса веде нагінку на еспанський уряд, а українські фашисти вбивають робітничих і селянських діячів, як це було в Стрию й на Маківці. Червоний приплентач піддав теж під ухвалу резолюцію, в якій ті його якісь „українські" робітники заповіли безоглядну боротьбу з українським фашизмом до перемоги, або іншими словами взивав українських робітників різати братів.

І таке комунарське червоне стерво уявляє собі, що українські робітники будуть слухати Щирків і інших нахабників. Ні, пане Щирек! Довгі літа вилазили ви по плечах українських робітників на посади, довгі літа гонили пани Щирки нас на кулі й багнети, але тепер це кінчиться...

◆◆◆

Ну й „пероздогонили!"

Боротьба з тандитою в СССР.

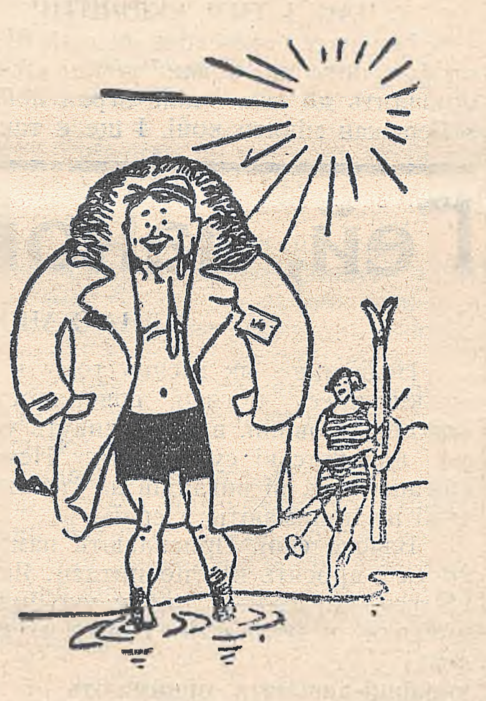
Ще не забули ми крику, мовляв „пероздогонимо й наздогонимо", а оце замість щорік кращати, советська продукція докотилась до того, що продукує неможливу тандиту. Вся советська преса від кількох тижнів з приводу тієї тандити бє алярм, вимагає карати винних, а востаннє взяла всю цю справу в руки прокуратура. Московський, ленінградський, калінінський та прокуратори інших округ повідомили владу, що притягнули вже до відповідальности управи ряду підприємств.

Як виглядає ця тандита?

У смолинській окрузі випустила одна фабрика кількасот тисяч зшитків з табличкою множення на окладинці. Зшитки нічого, але як пише „Правда", з таблички виходить, що 7 × 8 = 72, 6 × 8 = 78, 6 × 9 = 84 і т. д. Такої революції у математиці забагато й комуністам і „Правда" вимагає знищити ввесь наклад зшитків на кошт тих, що завинили в їх випущені.

Інша фабрика, „Строй" у Ленінграді, кинула на ринок міліони зшитків, яких папір такий, що годі в них писати: шорсткий, клапастий, пропускає чорнило на другий бік. Хто має за них відповідати?

Ще гірша справа з трикотажами найбільшої совітської фабрики СССР у тій бранжі — „Красное Знамя" в Ленінграді. На 4 тисячі панчіх І-ої кляси для жінок дві тисячі було взагалі нідочого, на 6 тисяч мужеських шкарпиток теж 2 тисячі непридатних. Найгірші виходили з фабрики діточі панчішки: фабриці звернули за один останній місяць 28 тисяч пар непридатних до вжитку.

Ця карикатура не з якогось буржуазного часопису, що хоче поглумитись з советської продукції, а з офіційного большевицького органу „Правда": Ця продукція виробляє на літо футра з ковнірами, а на зиму купелеві трикоти.

В Ленінграді випустила теж одна фабрика 1280 пальт, з яких ніодно не було добре: рукави ріжної довготи, без ковніра, кишені не позшивані, підшивка на половину є. З одежою зрештою в цілім СССР катастрофа: фабрики її працюють так, що на літо кидають на ринок плащі й кожухи, на зиму купелеві костюми. А ось верх: В Москві послала фабрика „Швей" 80 тисяч ґузиків на ринок і у 80 тисяч ґузиків ні один не мав більше, як одну, одніську дірку. Як їх пришивати — це вже тайна „Швею".

Чому так є? Слухайте совітського радія: „В нас — каже — батьківщина робітника, в нас радість праці!" Віримо!

ВИСЕЛЮЮТЬ „ПІДОЗРІЛИХ"...

Большевицьким головачам не дає спати привид контреволюції: бачать його навіть там, де його нема. Щоб почуватись безпечніше, почало ГПУ виселювати з міст у СССР всіх „підозрілих". Якраз зима, морози — добра пора для таких виселювань. І виселили в останньому тижні щось 70.000 осіб: з Москви 12.000, Ленінграду 20.000, Харкова 11.000, Києва 22.000 і т. д. Але хіба це рятує комуністичний „рай" від загибелі?

„ГРАБ НАГРАБЛЕНОЄ!"

● Київські „Вісти" пишуть, що робітники побили в Харкові визначного комуніста-стаханівця, Трофімова за те, що він обкрадав своїх товаришів з фабрики. Зразу думали, що Трофімова набили „клясові вороги" й „фашисти", але виявилося, що били таки комуністи за крадіж.

● У Києві відбувся судовий процес 18-тьох комуністів, які обкрадали професійні союзи. Крадежі сягали — пів міліона рублів. Трьох комуністів засудили на заслання.

● В колгоспі ім. Постишева, Новогеоргіївського району, голова Коновалов обікрав касу колгоспу, а робітникам платив денно тільки 27 копійок.

● В міськім суді у Москві почався процес 36-ох дефравдантів головного холодільного промислу (Главхладпром). Головним підсудним є директор холодільні інж. Алькушин. Підсудні здефравдували з державних грошей 1 міліон 700 тисяч рублів. Прокуратор закидує підсудним, що вони пиячили, зневолювали жінок, які працювали у підприємстві, брали хабарі і т. д.

◆◆◆

СОВЄТСЬКІ ІДІОТИЗМИ.

● В „Известіях" друкують заяви про зміни імен і назвиськ ріжних большевиків. І так нпр. якийсь Семиґулин з Чистополя змінив собі імя і назвисько на „Александер Македонський", Собакін на „Лермонтов", Гудин на „Евген Онєгін" і т. д.

● В київській хірурґічній клініці — як пише „Правда" з 3-го ц. м запроектував проф. Васютінський такс: **хірурга зобовязують виконувати** операції одночасно на двох столах. (!) В акушерсько-ґінекольоґічній клініці зорганізували „соціялістичне суперництво" щодо кількости немовлят і скорости породів. Навіть вивісили в сінях відповідний афіш: якийсь піонір у червонім комірі дує з усієї сили в трубу, а звідтіля вилітає рій немовлят. Під рисунком напис: „Множіть ряди ударників-стаханівців." В амбуляторіях донецької области зорганізували суперництво на скорість оглядин хворих. Появилися лікарі-стаханівці, які впродовж одної години можуть оглянути й наділити рецептами 50 хворих.

● На студента Петра Хрипка з Казахстану зробили товариші донос, що той поцілував панну в руку. У висліді позбавили Хрипка права до дальших студій. По довгих заходах дістав аж у Москві Хрипко амнестію, однак за ціну заяви, що він панни ніколи в руку не цілував, а навіть ніколи не думав щось подібного робити.

◆◆◆

РОБІТНИКИ РОБІТНИКАМ.

В тов. українських робітників „Сила" відбулося мин. тижня велика анкета, на якій українські робітники Львова, затурбовані долею братніх робітників-українців у Стрийщині й Скільщині, що на них насілися комуна, ППС і жидва, обговорили відомі вже події й вирішили: Напятнувати лайдацьку роботу комуністичних боївок і їх жидівських прихвостнів, а робітникам-українцям цих округ переслати палкий привіт. Доля робітників у Львові й у Стрийщині вирішується одною стежкою: Своєю власною організацією.

На протибольшевицькому і протокомуністичному фронті.

СТАЄМО В ТВЕРДУ ЛАВУ!

В слід за іншими свідомими селами відбулася в Кутах золочівського пов. в чит. „Просвіти" протикомуністична анкета молоді, яку почала пісня „Боже Великий" та однохвилинна мовчанка в честь жертв комуни. Після цього молодь, в числі 210 осіб, вислухала реферату о. В. Цебровського про загрозу жидо-комуни нашим землям і в резолюціях вирішила не тільки напятнувати Каїнову роботу жидо-комунських висланців, але у відповідь їм посилати працю в українських установах, зокрема в тов. „Сокіл", поглибити серед молоді клич „свій до свого" і передплачувати та поширювати „Фронтом". Зокрема всім, що підняли боротьбу з комунізмом, зібрана молодь висказала своє признання грімким трикратним українським: „Слава". Національним гимном та сильною постановою посвятити молодечі сили для добра рідного народу закінчилася ця анкета.

Славно, Кутівська Молоде!

* * *

Б. СЕКРЕТАР РЕВКОМУ Й ЖИД ТРЯСУТЬ МІСТОМ.

З Пробіжної, копичинецького пов. зробили собі потомки Авраама Палестину, розпаношилися у ній так, як хіба ніде в Галичині. Не досить, що жидівськими хитрощами й баламутством упхали до громадської ради 4 радних, на 12 усіх, та вибрали двох лавників, але відколи зрезиґнував війт, а на його місце прийшов заступник, — виробляють ці лавники й радні, що хочуть. Допомагає їм в цьому ревно один лавник, що в часі большевицького наїзду 1920 р. був секретарем Ревкому; той пан, один радний жидок, якого тут називають „татили" міста та й заступник міста, що сидить у жидівській кишені, й тому мусить нищити себе й своїх — це справжній тріюмвірат, що напосівся нищити нашу громаду в користь жидів. Заходом двох перших наказав заступник вимостити брукову дорогу для жидівського рабіна, щоб не заболотив собі патинків, заходом їх мусів заступник купити перепалений камінь з жидівської лазні, по 3 зол. за 1 м. каміння, хоч за 1 зол. можна купити 1 м. доброго каміння. Їх заходами заступник наказав добувати в прилучених Гриньківцях камінь на жидівські дороги й керниці тоді, як у самих Гриньківцях керниці в неможливому стані. Люди бачуть це все та дивуються: Доки то спілка большевика з колишнього Ревкому з жидом буде трясти містом та робити те, чого забагнуть жиди.

* * *

КОМУНА — ПРИЧИНОЮ ЗАБОРОНИ СВЯТА „СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРЯ".

Заходом Філії „С. Г." в Рудках та при співучасти всього організованого життя рудецького повіту мав відбутися 13. IX. 1936 Повітовий День „Сільського Господаря" в Новосілках гостинних. Пішли приготування до цього величавого дня, який мав бути доказом національної зорганізованости селянських сил, та нашим українським **Святом Праці.** Численні поїздки організаторів, праця свідомих селян і студентів Новосілок гостинних мали великий успіх. Селянство повіту рудецького, а навіть довкільних повітів ждало на означений день! Ходили вправді вістки, що мають прийти комуністи з червоними шматами з Чайкович та Хишевич, але селяни тільки цього чекали. Була б велика відплата комунарям за Нагуєвичі й Верчани! Та три дні перед святом Староство в Рудках заборонило відбути День „Сільського Господаря"! Причиною заборони стали комуністи, які не маючи сили розбити свята, розкинули в Колбаєвичах летючки з провокаційними домаганнями на день „С. Г." Вістка про заборону громом вразила селян, які довідалися, що це робота большевицьких аґентів. Змарнувалася праця при підготовці Дня „С. Г.", що тривала півтора місяця, пішли на марне, поважні кошти Філії „С. Г.", Кружків „Р. Ш.", читалень „Просвіти" і кооператив.

Так риють між нами, так нищать нас темні духи, що служать в жидівсько-комуністичних наймах!

* * *

ЧАС З ТИМ СКІНЧИТИ!

Так якось завелось в селі Вільхівці, бер. пов., що кожної неділі чи свята, приїздить до села ціла зграя пейсатих з Бережан міняти коні. І ще є такі шабесгої (не хочемо вичисляти імен!), що залюбки з жидами торгують. На деяких подвірях цілий ярмарок! Чи це не сором?! А підіть ви до жида в суботу, чи купить або продасть вам що? Час вже гнати жидву з села й не торгувати з ними, і набивати їм кишені грішми, що за них кується ярмо на вас та на ваших дітей! Отямтеся!

* * *

ФРОНТОЛОМ У СИНЕВІДСЬКУ.

Хоч яке свідоме село Синевідсько, хоч як проклинають його жиди, то всеж і в ньому є жидівські приятелі й поплечники. До них належить наш таки землячок Антін Мицик, що має недалеко кооперативи „Луг" свій приватний склеп. П. Мицик заявляє всім, що він відмовляє українців від жида, а в дійсності сам, замість купувати товар до своєї крамниці в Союзі Кооператив у Сколю, купує його в жидів, хоч за це лають його клієнти й усі громадяни. Коли ж люди заявили, що товару, який він купує в жидів, вживати не будуть, п. Мицик поїхав, щоб ніхто не бачив аж до жидів у Стрию і, хоч візник упоминав його, щоб їхати до Союзу, поїхав таки до пейсатих, мовляв, „у Союзі не можна протиснутись".

В іншім селі знали б, як такого фронтолома навчити!

◆◆◆

Гей, панове меценаси!..

ОДНА З АНОМАЛІЙ НАШОГО ЖИТТЯ.

Недавніше, як місяць тому в українській пресі богато говорилося про жахливі умовини, в яких живуть українські адвокатські субститути. Нема для них ні місця, ні виглядів на канцелярії, чужі не приймають, а свої...

Власне **свої**. Присилають нам люди листи і просять нас поспитати: Як воно діється, що тоді ж, коли українці-конціпієнти примирають голодом, тоді ж деякі

українці-адвокати приймають і оплачують совісно конціпієнтів-жидів,

а щоб не бути голословним, подають нам на початок три такі прізвища:

Др. Іван Луців, адвокат у Долині має конціпієнта

ЖИДА ГЕШЕЛЕСА,

др. Іван Любачівський, адвокат у Грималові тримає

ЖИДА ВАЛЬТУХА,

а **Яким Політило,** емер. суддя й адвокат у Грималові має теж

ЖИДА ВАЙСА.

Це — куди хочете, панове меценаси — аномалія. Між нами й жидами виростає гостра межа й та межа, зокрема тоді, коли наші діти гинутимуть з голоду, не сміє затрачуватись у ваших канцеляріях.

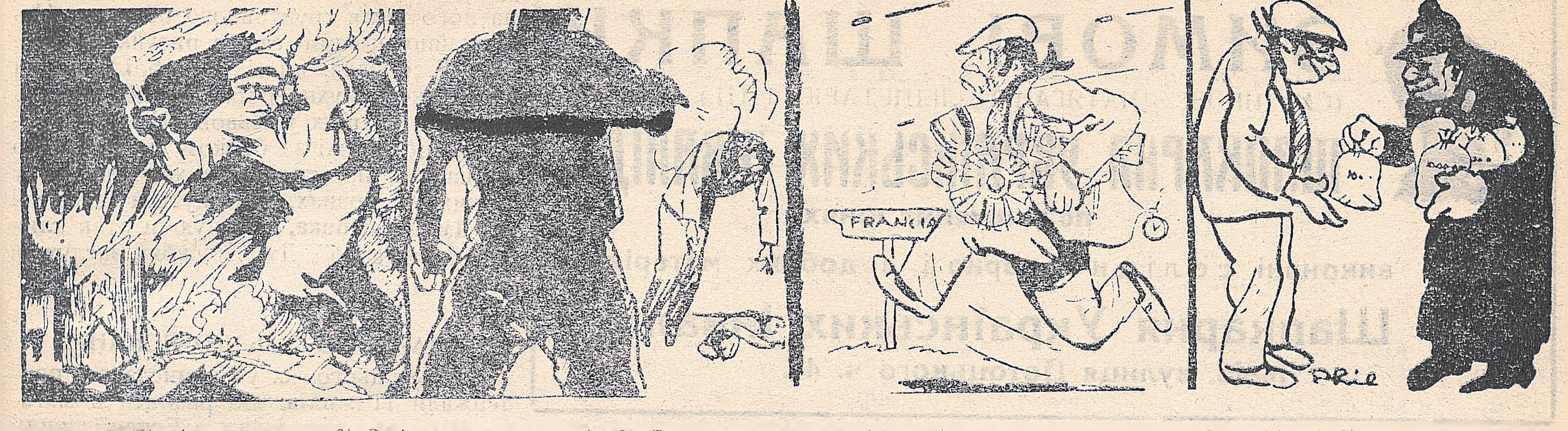
Нова жертва комуністичних бандитів

Вечером 15. жовтня ц.р. бандитсько-комуністичні наймити, озброєні в карабіни, рушниці і багнети, напали на свідомих селян, що верталися селом у Камінці Боброїдах равського повіту, а саме на Михайла Зеленого, Анну Зелену і Дмитра Гоція. Комунарі освітили їх електричними лямпами, пізнали свій жир і віддали в їх напрямі сальву стрілів. Жертвою комунарів-бандитів упав на місці, прошитий кулею в серце та посічений опісля баґнетами, молодий ідейний громадянин Михайло Зелений, а Дмитро Гоцій ранений.

Бл. п. Михайло Зелений брав живу участь у всіх культурно-освітніх та економічних установах села і був у цьому році головою Т-ва „Луг" та мужем довіря Головного Товариства „Просвіта" у Львові. Згинув трагічною смертю з рук комунарів як селянсько-народній діяч за те, що ввесь свій вільний час присвячував вихованню односельчан, перешкоджуючи в цей спосіб жирувати темним большевицьким наймитам. Упав при жертвенній праці як воїн, вірний до кінця свого життя Великій Ідеї.

На приказ поліції похорони бл. п. М. Зеленого відбулися несподівано вже дня 16. жовтня вечером.

Еспанська Олімпіяда.

1) Біг зі смолоскипом, 2) Стрілянина з пистолетів, 3) Біг з перешкодами (зі зрабованими святощами до Франції), 4) Нагорода.

ЯК ПРОВОКУВАВ ТОРЕЗ?

Валах Фінкельштайн Літвінов, хоч заявляється всюди за миром, в дійсності цькує державу на державу і намагається з усіх сил не допустити до згоди між ними. Так теж, щоб не допустити до французько-німецького зговорення, з його наказу французькі комуністи заповіли 129 віч під німецькою границею. Уряд сам побачив, що така провокація Німеччини може Францію забагато коштувати і дозволив тільки на 10 віч. Проте на однім із тих віч, у Штарсбурґу, крізь яке йде німецько-французька границя, комуніст Торез висипався на Гітлера і промовляв під плякатом, на якім був намальований Гітлер з ножем у зубах, на тлі баґнетів і гармат. Була це висока образа голови сусідної держави, але провокація комуністам не вдалася: вони хотіли, щоб через цю образу загострилися німецько-французькі взаємини, а тимчасом німці відповіли: „Такий платний гайдук, як Торез, що робить, як наймит, кожне наказане йому діло, не всилі нас образити" — і пан Фінкельштайн з комунерією знову дістав по носі (має по чім, бо це нівроку, величезна жидівська ключка! — скл.). Що більше, голова закорд. уряду гітлерівської партії Розенберґ заявив оноді у промові, що Німеччина не вважає Тореза представником Французів, бо це платний московський посіпака; зазначив тільки, що Франція повинна також ліквідувати „професійного політичного отруйника" — Літвінова. Словом, як не хоче вислужитися Валах, а нічого з цього не виходить. Втікає ґрунт зпід ніг тай годі...

—o—

ПРОТИЖИДІВСЬКІ ПОДІЇ.

Минулої пятниці кинув хтось у Дрогобичі до божниці крізь вікно камінь і поцілив Ізаака Бінштока в голову так, що він впав обіллятий кровю на землю. — В Таврові, пов. Бережани, повибивав хтось одної ночі всім жидам шиби. — В Розгірчі, в Стрийщині, вибив хтось в одного селянина, що купував у жида, всі вікна. — В Ямельниці, пов. Стрий невідомі люди підпалили кілька фір сіна на шкоду Авраама Рота. — В Оленковатім побив хтось кількох селян, які працювали при витинанні дерев у купця Лейзора Васербаха. На постерунку поліції вибили невідомі люди вікна. Поліція арештувала кільканацять осіб. Шиби до вікон вставили на кошт громади.

Советська „господарка".

„Правда" з 11. ц. м. пише, що на лівім березі Неви збудував комбінат ім. Кірова збіжевий елеватор (зсип), що мав бути готовий у грудні 1935. р. Інженер Нодев і директор Тютін, яким накинули гарячкове темпо роботи, вивязались з нього так, що зголосили елеватор готовим перед речинцем і дістали за те навіть похвалу. Центральний роздільний уряд почав надсилати збіжжя, але потім виявилося, що до елеватора затікала вода, а збіжжя з нього втікало у Неву. Добачили це все тоді, коли велитенська кількість збіжжя була вже пропала. На днях елеватор замкнули, а Нодева й Тютіна віддали під суд.

„За Індустріялізацію" пише, що в Донецькому Басейні, в районі незневськім і кандієвськім не виплачено платень інженерам і технікам за серпень ц. р. У тій справі має бути переведене слідство і винуваті мають потягнути до судової відповідальности.

„Правда" з 28. вересня містить цікавий опис суду зновсковського району: Судовий будинок майже зовсім розвалений, суддя працює від років, дарма що районовий виконний комітет його не затвердив. Зпоміж 300 лавників приходить постійно 8, все ті самі, вони створто радяться зі сторонами й свідками та беруть хабарі. Прокуратор відкликується проти всіх присудів місцевого судді.

Як стверджують „Известія", урядовий плян заосмотрення населення у хліб виповнено ледви на 23.8%. Цьогорічні жнива завели на 80%.

Трактори переорюють на день 3 гектари замісць 8-ох. У деяких округах середньої Росії виконано плян засівів ледви на 0.2%, в інших — на 6—10%.

На окружному зїзді для боротьби з неграмотністю у Свердловську стверджено, що акція в окрузі є зле наладнана: є там ще 350.000 зовсім і частинно неграмотних. За цей рік мали там навчити писати 258.000 осіб, навчили ледви 39.000.

„Соціялістіческоє Земледеліє" пише, що в одній татарській республиці треба приготовити 200.000 тон галузок на харчі... Жолудь має бути в цьому році в татарській республиці вищим засобом поживи.

Рай та й годі!

ВАЖНЕ ОБВИНУВАЧЕННЯ.

Кард. Інніцер проти большевизму.

Відомий голова Міжнар. Комітету допомоги голодній Україні, кард. Інніцер з Відня, видав знову послання, в якім гостро виступив проти большевиків.

„Большевизм, каже кард. Інніцер, розпочав тепер офензиву безбожництва. Москва вислала в минулому році 77 мільйонів безбожницьких книжок, надрукованих у різних мовах. Европські політики, завважує слушно кард. Інніцер, ніби з уваги на господарські інтереси, заключують Союзи з Москвою. **Маю враження, немов би людство було сліпе й не бачило, звідки приходить нещастя. Денебудь появиться большевицька звізда, там пливе кров і розпалюється вогонь пожарів і ненависти.**

Вкінці др. Інніцер осудив тих християнських працедавців, що хоч признаються до Церкви, гноблять робітників, зданих з приводу безробіття на їх ласку й неласку. Такі ніби католики — каже кард. Інніцер — найбільш помагають большевизмові поширюватись".

Які страшні й важкі слова, о, коби їх всі почули!

—o—

АРЕШТИ ЗА ПРОТИЖИДІВСЬКУ АКЦІЮ.

В Розгірчу, пов. Стрий хтось розкинув летючки, що закликали людей не купувати в жидівському склепі та домагатися підвишки платні за перевіз дров із жидівського зрубу. Поліція перевела серед молоді арештування.

—o—

„ЧИСТИЙ" УНІВЕРСИТЕТ.

Завжди так було, що трупарні у великих містах достарчають університетам і клінікам трупів для науки студентів медицини. І завжди так було, що до клінік приносили різних мерців, тільки не жидівських. Жид. студенти краяли всіх, але жидівського небіжчика не краяв ніхто, бо, як вони казали — їх небіжчик „кошер" і його не можна торкати. Цього було забагато ректорові познанського університету і він заявив жидам, що доки вони не дадуть своїх трупів до клінік, доти не прийме ніодного жида на цю високу школу. Вперлися жиди, уперся ректор, але ось почався шк. рік і познанський університет став одинокою школою в Польщі, де нема ніодного жида. Ех, коби то так було в усіх школах!...

Ідемо до них!

Доцінюючи величезну вагу кожної нашої торговельної, промислової й ремісничої станиці, як бастіони нашої сили й визволення з жидівських лабет, будемо оголошувати кожну таку нашу нову станицю місяць даром. Просимо власників всіх нових підприємств подавати нам про це вістки, щоб ми могли їх поручити.

Нині всім українцям поручаємо щиро такі українські станиці:

Ґалянтерійна крамниця
ВОЛОДИМИРА БОЯРСЬКОГО
Сокаль, вул. Костюшки.

— о —

Торговля ґалянтерією
ПЕТРО ЩУДЛО
Сокаль, Ринок, Міський Базар 21.

— о —

Українське фотоателіє
„РУСАЛКА"
Тернопіль, Руська 1.

— о —

Торговля мішаних товарів і трафіка
Я. С. ЩИТИНСЬКИЙ
Львів, вул. Ходкевича 9.

— о —

Фабрика українських ручок
„ТУР"
Львів, вул. Личаківська 98.

— о —

Торговля шкірами
ОКРУЖНОГО СОЮЗУ КООПЕРАТИВ
у Самборі, вул. Словацького 8.

— о —

Фабрика лімоняд і содової води
„ВІЖОМКА"
у Віжомлі, пов. Яворів.

— о —

Єдиний український блаватний маґазин
„МАНУФАКТУРА"
під упр. О. Стефановича
Львів, Ринок 37.

— о —

Одинока українська фабрика шипучих напитків
АКВА
Стрий, Міцкевича 31.

— о —

Українська кравецька робітня
М. БІРАКОВСЬКИЙ
Синевідсько Вижне, у п. Комарницького.

— о —

Торговля мішаних товарів
ПЕТРО ДУБИК
Стрий, вул. Львівська.

Нововідчинена кравецька робітня
ПЕТРО КОПОТЬ
Львів, Каштелянська 15.

— о —

Ґалянтерія й канцелярійне приладдя
МЕТА
Ілярій Кульчицький
ЛЮБАЧІВ

— о —

Склад фарб і госп. артикулів
АНТІН ВАСЬКО
Сокаль, Ринок 14.

— о —

Склад шапок і капелюхів
„СТРИЙ"
Андрій Дачишин
Сокаль, вул. Оржешкової 15.

— о —

Фабрика содової води й лімоняд
„ВЕСЕЛКА"
Сокаль, вул. П. Марії 1.

— о —

Склад скла і порцеляни
ОКО
Сокаль, вул. Косцюшки

— о —

Робітня убрань
ІВАН КАМІНСЬКИЙ
Сокаль.

— о —

Склад мужеського, дамського й діточого взуття
МИХАЙЛО ІВАНИЦЬКИЙ
Сокаль, Ринок 14.

— о —

Шкіряний базар
СОРОКИ
Золочів, Ринок.

—о—

Дипл. кравецький мистець
СТЕПАН ГУЛЬ
Любачів, За мостом ч 5.

— о —

Перша українська крамниця з печивом
І. ЗВАРИЧА
Рогатин, вул. Пілсудського 11.

—о—

Одинока українська пекарня
„ПАНІС"
Ів. Жеребецького,
Сокаль, Відсіч Відня ч. 20.

—о—

Перший український склад дерева
МИХ. КАЩУК І СКА
Стрий, вул. Кохановського.

До цих ідіть, українці з закупами! Ми мусимо їх піддержати, бо кожна наша економічна станиця — це відступ жидівства й комуни!

НОВА СТАНИЦЯ.

Відома зі своєї доброти харчівня **ДМ. ДРУЖБЯКА у Львові, Ринок ч. 40.** відновила ц. р. свій льокаль та поширила його після ґрунтовного ремонту. Незвичайно приємні салі з рисунками арт. мал. Е. Козака, чисті та добрі напитки та зразкова кухня роблять цей льокаль одним з кращих у Львові. Не сумніваємося, що ті, які за браком відповідного льокалю у нас сиділи та харчувались у чужих ресторанах, повернуться тепер усі до Дм. **Дружбяка,** виконуючи отак клич „Свій до свого". Дм. Дружбяк заслужив на це!

—о—

ҐВАЛТ, ХОЧУТЬ ДО ЕСПАНІЇ!

Після цього, як у Станиславові придержали 11 жидів, що рвалися помагати червоним опришкам в Еспанії, жиди не кинули таки охоти пхнути й свої паршиві 4 крейцарі в еспанську революцію.

На днях арештували в Бжезінах на Шлеську знову 4 жидів, що намагалися перейти кордон, а при собі мали більшу готівку в зол. і долярах. Арештовані заявили, що їдуть помагати червоним „товаржишом" у Мадриті.

Ай-вай, нема то як войовничі Мошки, аж тепер пропали повстанці!

—о—

КОРОТЕНЬКО:

— Літвінов їздив до Парижа та відбував якісь тайні наради з французькими комуністами.

— В Парижі й околиці молоко подорожіло знову на 10 сант. Це вже за уряду Блюма четвертий раз.

— Страйкарі забарикадували ріки й канали тому кілька тижнів, тому важко було довезти до Парижа бензину, вугіль та харчі.

— В Білостоці зліквідували жидівську ґімназію, до якої ходили жидики й жидівочки: виявилося, що вони там училися „кохання" й комунізму.

— В Голяндії відчитали у всіх церквах пастирський лист архиєпископа Утрехту проти комунізму.

— В Сараґоссі арештували повстанці 12 жидів і 6 з них розстріляли за шпигунство в користь червоних.

— Коло Ченстохови арештували 9 люда, що вибиралися на поміч еспанським комуністам; в них найшли советські гроші.

— Відома фільмова артистка Франціска Ґаль, що є жидівка, хоче перейти на християнство, бо виходить заміж за християнина. По жидівськи: для інтересу!

— Першого січня введуть у Польщі обмеження з т. зв. ритуальним зарізом. Жиди платитимуть від свого кошерного зарізу 50% більше, як інші громадяне від трефного.

— СССР хоче таки виступити з т.зв. комітету неінтервенції в Еспанії, щоб мати вільну руку й помагати червоному Мадритові отверто людьми і военним матеріялом.

—о—

ВІДПИСУЄМО:

Вп. Лев Домазар. У справі Ваших статей пишемо до Вас окремо. Привіт!

Вп. З. С. з Новосілки. Помістили. Просимо не забувати.

Вп. Петро Лучка. Помістимо. Просимо не забувати.

Всч. о. В. Ц. в К. Щиро дякуємо за Вашу акцію. Просимо співпрацювати з нами.

Вп. Микола Семенів. За прислане дякуємо.

Вп. М. К., Чортків. Вітаємо. Просимо до співпраці. Чекаємо на матеріяли.

Вп. Пилипишин. Просимо писати як найчастіше.

Вп. Гриць Дулин. За теплі слова й адреси щиро Вам дякуємо. Просимо не забувати.

Вп. М. Ґреськів. Помістимо Ваш допис один раз скорочено і вичислимо в ньому подані фірми, але на будуче ми могли б оголошувати їх тільки за якоюсь, хочби й невеличкою оплатою. Даром можемо містити тільки ті фірми, що недавно повстали. Порозумійтеся в цій справі зі згаданими фірмами. Привіт!

Еспанія псує Кремлеві кров.

ІСТОРІЯ ОДНОЇ ДИПЛЬОМАТИЧНОЇ НОТИ.

Який тиждень тому увесь світ був нашурений ось з якого приводу:

Кремлівські тирани бачать, що їхня допомога червоному Мадритові всеодно не поможе, а орди найгіршої голоти з усього світу, анархістів, масонів і злочинців не встояться проти тих, що мають героїв з Альказару і героїв з Овієдо. І тому вислали вони свого представника, жидка Каґана до Лондону; а цей „а ґройсер пуриц“ зробив у Лондоні авантюру, мовляв, німці, італійці й португальці помагають повстанцям і заявив, що „ми далі не будемо цього толерувати“ і т. д. Хід був ясний: розвязати собі і Франції руки й отверто помагати „армії“, що вміє стріляти жінок, дітей, закладників і монахів, а втікає перед військом, аж куриться.

Але „пуриц“ Коґан помилився. Він гримнув пястуком у стіл, а його гримнули по чолі. Португальський делегат заявив, що взагалі з такими типами, як Коґан і Літвінов не буде говорити, а німецький зчесав йому так голову, що Коґан донині десь чухаєся, знову ж італійський міністр Ґранді заявив просто:

„Пане Коґан! Що ви валяєте дурака? Хто і як посилає Мадритові літаки, зброю, бомби і чекістів — ми знаємо, можемо вам представити фотоґрафії. Кажіть щиро, що ґвалт хочете допомогти червоним еспанцям? Але тоді Італія поможе повстанцям! Ну?“

Пан Коґан загнув під себе хвіст і пішов, як немитий. Літвінова мало чорт не вхопив. На Кремлі аж зубами скреготали. Чергова ключка не вдалася.

А не вдається вже большевикам довший час: і процес троцькістів і людові фронти і Еспанія і Франція. Як з Петрового дня пішло...

ВСІХ ЗВІЛЬНИЛИ.
Кінець подій на Маківці.

Дня 28 вересня п. р. вийшли на волю із слідчої вязниці в Стрию, де були придержані у звязку з відомими подіями на Маківці: Степан Сунак, Дмитро Коркуна, Дмитро Козак, Петро Марчук, Ігор Пилипишин, Теодор Наричка, Теодозій Охримович, Іван Сенів, Іван Маркус, Тимко Шиманський, Гриць Паленичка, Степан Шома, Степан Ґаладза, Володимир Барабаш, Юрко Барабаш, Михайло Барабаш, Микола Дубиня, Іван Андріїв, Олекса Чайка, Теодор Мельник, Олекса Романишин, Гриць Рошко і Микола Бардинський. Всім заборонено покидати свої місця замешкання, а крім того вони мають голоситися двічі в тижні в місцевих постерунках поліції.

—о—

ЖИДИ У ЛЬВІВСЬКИХ КРИВАВИХ ПОДІЯХ.

Хай жиди кажуть, що вони не люблять революції, і що вони спокійний нарід, але факти говорять що іншого.

Ось у Львові відбулися минулого тижня два процеси за відомі львівські криваві події. І в обох суд засудив якраз **жидівку Ружу Рікер** на 5 літ криміналу за те, що проводила юрбою, що, слухаючи жидівки, вивертала трамваї, била шиби й грабила склепи. Її одноплемінницю, **жидівку Фоґель** засудив суд на 7 місяців криміналу за підюджування юрби, що перекинула автобус і затарасувала ним вул. Сапіги. Апеляційний суд затвердив оба присуди.

Кількох жидів засудили за ті самі події раніше. А „Хвіля“ проливає сльози, що українці не хочуть любити „бідних, нещасних жидів“.

ЧОРНА ЛИСТА
НАЦІОНАЛЬНИХ ФРОНТОЛОМІВ

Оце прізвища тих, що ломлять національний фронт і віддають свою кервавицю в жидівські руки:

радник Джулик, Микола Левицький урядник, і Мурин, урядник РШ

всі з Рудна під Львовом купують у жида Корпуса, те, що можна дістати в свого.

дідич Терлецький

з Милятич пов. Львів, винаймив жидові пасовище, хоч селяне просили його винаймити їм.

Дуже просимо всіх,

ХТО З НАМИ,

надсилати нам вістки та прізвища до оцеї рубрики.

„Людовий Фронт“ Франції доживає останні дні.

У Франції помітне велике протверезіння; безупинні страйки, від яких терпить найбідніше населення, бо тратить заробітну платню, та доріжня, що росте, хоч „Людовий Фронт“ репетував, що обнизить ціни харчів, відвертають від комуністів усіх, навіть їхні приятелі-радикали, що створили з ними фронт, відмовляються від спільної роботи з ними, напр., у справі розвязання націоналістичних організацій, допомоги Мадритові і т. д., а Блюм постійно грозить комуністам, що уступить і тоді треба буде віддати владу комусь від нього порядні-шому. Комуністи вже й не репетують, вже й авантюр не роблять, але це запізно: Франція ось-ось отрясеться з їх дурману.

ДЕМАСКУЄМО ПЯВОК!

Книгарня жидівки Ґінсберґової в Коломиї взяла перед кількома літами у В-ві „Русалка“ календарці на 50 зл. на вексель, якого не викупила. Відтак переписала фірму на сина, а той відмовляється взагалі платити довги за свою „маму“, хоч вона й далі сидить у склепі й продає виманчений від людей і незаплачений товар. Закон проти таких пявок безсильний.

Жид Аймерль у Сколю продавав до Гребенова літникам оливу, терпентину і т. п. у бляшаних баньках, за які побирав від них по 4 зол. кавції. Коли клієнти привозили порожні баньки й вимагали звороту кавції, жид або зовсім не віддавав кавції, або давав лише 2 золоті замість побраних 4 зол. Так „гандлюючи“, той жидок доробляється майна на гоях! Але Скільщина прозріла вже, жидам вже не довго жирувати на нашій кервавиці...

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

ЖИДІВСЬКІ ФІРМИ Й ПІДПРИЄМСТВА — ЦЕ МАТЕРІЯЛЬНА БАЗА КОМУНІЗМУ Й ТОМУ ЧЕСНИЙ УКРАЇНЕЦЬ У ЖИДІВ НЕ КУПУЄ. — ЖИДІВСЬКИХ ФІРМ НЕ ОГОЛОШУЄМО.

Фірми, в яких українці полагоджують свої орудки.

БАНКИ:
„Дністер", Руська 20, тел. 205-47.
Земельний Банк Гіпотечний
Словацького 5, тел. 203-82.
Центральний Кооп. Банк
„Центробанк", 3-го Мая 15, тел. 204-33.

ВЗУТТЯ
Іван Чорній, Руська 3.

СОЛІДНЕ ВЗУТТЯ дістанете в ОЛ. БЕРЯКА, Львів, вул. Руська 18 (напроти Волоської церкви).

ВУДЖЕНИНИ І МЯСИВА:
Мясо, вудженини, омаста
з **ЦЕНТРОСОЮЗУ**

ГОДИННИКАР
П. Карпинець, Домініканська 7.

ГУРТІВНЯ ТОВАРІВ
„Українська Гуртівня"
Бляхарська 14, тел. 288-58.

ҐАЛЯНТЕРІЙНІ СКЛАДНИЦІ
Ґалянтерійна фабрика
(гребені, дзеркала, погруддя, ґузики)
„ҐАР", Потоцького 58 а, тел. 105-28.

ДЗВОНИ:
Вол. Устенський, Руська 5.

ДРУКАРНІ
„Графія", вул. Тиха 5.

ЕЛЕКТР. Й РАДІОПРИЛАДДЯ

Українські радіоприймачі „ЕРҐОН"
з українськими скалями!
Виріб „ЕРҐОН", Львів, Потоцького 58.

ЕКО **Львів, Сикстуська ч. 29. Телефон 203-30.**
Інсталяції світла, електро медичні апарати й радіотоварі.

КЕРАМІКА
„Око", Потоцького 58.

КИЛИМИ
М. Хамула, пл. Марійська 5.
Ст. Ґалан, Костюшки 1.

КІОСКИ (трафіка, часописи)
І. Петрів, Здровя 10.
М. Луговий, Скарбківська
І. Малиновська, Льва Сапіги
(коло Техніки).

КЛІШАРНІ
„Унія", Мілковського 5.
— о —

КНИГАРНІ
Книгарня „Рідної Школи" Сикстуська 20.
І. Громницький, Рутовського 22.

КОСМЕТИКА І ПЕРФУМЕРІЯ
Фабрика кремів, пудру, васеліни, порошків і пасти до зубів та шампунів
АЛЬОЕ
Генінґа 16.

КРАВЦІ

Кравецька Робітня Українських Інвалідів
ЛЬВІВ, СВ. СОФІЇ ч. 25 І. П.
під зарядом інваліда Василя Бардиґи виконує згідно з новими фасонами солідно, дешево та скоро всі замовлення мужеських убрань.

Дайте працю інвалідам У. Г. А.

МАШИНИ ДО ПИСАННЯ І ШИТТЯ.
Ю. Ломаґа, Валова 11.
Патицький і Іванишин, Чарнецького 10.

МІД І БДЖОЛЯРСЬКЕ ПРИЛАДДЯ
Кооп. „Рій", Бляхарська 20.

Як мило, то тільки мило
ЦЕНТРОСОЮЗУ

НАСІННЯ
Богдан Попович, Руська 20.

Свічки т і л ь к и
„КЕРОС"

ОПАЛ (складниці)
І. Баблик, Пелчинського 20.
І. Калитяк, Кохановського 4.

ПЕРЕПЛЕТНЯ
І. ЦЮМАН, Бляхарська ч. 9.

Фабрика пантофлів і папучів
„ІБІС", Галицька 5. І. п.

ПАСТИ, СМОЛА, ХЕМІЧНІ ВИРОБИ

Пасту до взуття у всіх красках, пасту й віск до підлог, синку до білля, шварц до чобіт, васеліну до шкір, шевський віск, шевську чорну й білу смолу й мухолапки тільки марки **ЕЛЄҐАНТ**
бо це є свій рідний виріб

ПАПЕРОВІ СКЛАДНИЦІ

Всякі папери, шкільне й канцелярійне приладдя купуйте лише в СОЮЗНІМ БАЗАРІ Руська 20

„Біблос"
фабрика зшитків і торговельних книг
Львів, Японська 7. тел. 214-78.

Порошки до миття, прання і розмягчування води української фабрики
„МОТА"
вживають всі Українки.

ЦІННИК ОГОЛОШЕНЬ:

Дрібні (стрічка)	0.50 зл.
Подвійна стрічка	1.00 зл.

Більші анонси за окремою умовою.

ПЕРЕВОЗОВЕ ПІДПРИЄМСТВО
Мих. Костирка, На Байках 37.

ПОРЦЕЛЯНА, СКЛО
Олекс. Онисько, Галицька 20.

Похоронне заведення
„ХАРІС", вул. Корняктів 3.

ПРАЛЬНІ
„АТА", Бляхарська 21, На Байках 15.

РЕСТАВРАЦІЇ І ХАРЧІВНІ
КЛЮБ УКРАЇНСЬКИХ ЕМІҐРАНТІВ У ЛЬВОВІ, ПЛ. БЕРНАРДИНСЬКА 2
видає смачні та здорові снідання, обіди й вечері по доступній ціні. Для студенства знижка.

СПОЖИВЧІ КРАМНИЦІ
Споживчі й кольоніяльні товари
НАРОДНЯ ТОРГОВЛЯ
склепи у Львові: Ринок 36, Личаківська 155, Слодова 1, Більчевського 3.

Стефа Курдидик, Руська 1.

Мармолядп, повила, соки тільки в українській фірмі ПРОДУКЦІЯ, Львів, вул. Павлінів.

СПОРТОВЕ ПРИЛАДДЯ
„Пласт", Городецька 95.

ФОРТЕПЯНИ
О. БЛАГОДІР, строєння, направа фортепянів і пянін, Уейського 4. Тільки листовно.

ФОТОҐРАФІЯ
Мих. Шалабавка, Шептицьких 11.

ФУТРА

ПЕРШОРЯДНА, ФАХОВО ВЕДЕНА РОБІТНЯ ФУТЕР
ЮліянаГлушевського
Львів пл. Капітульна 3. Тел. 254-46

ЦЕРКОВНЕ ПРИЛАДДЯ
Дзвони, церковні речі, девоціоналії, образи, відзнаки, печатки „ДОСТАВА", Львів, Ринок 40 і Руська 20.

ЦУКОРКИ

УКРАЇНСЬКА РОБІТНЯ ЦУКОРНИЧИХ ВИРОБІВ
Микола Підсадочний
Львів, Краківська 5.

Фабрика солодощів і цукрів
„ФОРТУНА НОВА"
Кордецького 23, крамниці Руська 20.
і Городецька 93.
Б-ти Міхотек, вул. Засцянек 3.

ШЕВСЬКІ КІЛКИ
Фабрика шевських кілків
ДЕНДРА
Львів, Потоцького 58.

Видає й за редакцію відповідає Іван Мец. **Друкарня „ГРАФІЯ", Львів, вул. Тиха ч. 5.**